

Како је убачен и шта је вирус који нас разједа?

ИДЕЈА О ЕУ НИЈЕ ТРОЈАНСКИ КОЊ – ОНА ЈЕ ЊЕГОВ ЖДРЕБАЦ

Повод за овај наш напис је чланак г. Жарка Јанковића „Политички коректни‘ дисиденти евроатлантизма” објављен у овом броју ‘Искре’ са којим се у свему битном углавном слажемо, изузев његовог мишљења да је „идеја о ЕУ онај Тројански коњ” с којим нам је убачен вирус који нас разара.

Наше основно питање је: Има ли нешто изворније, историјски и хронолошки претходније, идеолошки и политички далеко моћније и утицајније, чија је само епизода и последица ‘идеја о ЕУ’? Шта је стварно ‘Тројански коњ’ с којим нам је убачен сверазарајући вирус?

Шта је претходило и како су припремане ‘октобарске промене 2000’, где се знатно касније родило настојање о приступу ЕУ, добро је познато. Наводни повод било је развлашћивање ‘диктатора’ Милошевића. У ‘школовању’ кадрова за промене учествују западне службе, амерички амбасадори и велики новац. Мобилишу се ‘дисиденти’ режима у дијаспори и земљи. Тако ‘инструирани’ кадар враћа се у Србију, где прераста у масовни и бучни ‘Отпор’ – стварни мотор ‘промена’. А промене добијају свој ‘демократски’ легитимитет тек пошто су ‘у пакету’ прихватили тзв. демократију. Кажемо ‘у пакету’, јер демократија није њена пропагандна и популарно створена слика о некој широкој, спонтаној и лежерној слободи којом дишу све поре народног живота. Она је супротно од тога – прецизно организован, искуствено усавршаван, хијерархијски и ауторитарно устројен, дисциплинован међународни поредак, подржан низом стручних, јавних и тајних, често номинално независних, стварно добро координираних, служби и организација.

Када се прихвати ‘пакет’ демократије, онда је то обавезно и дословно копирање њене организације државе и друштва, њен политички и управни поредак; нема ту никаквог избора и слободе, права на неку посебност и самосвојност. ‘Пакет’ се обавезно усваја у целини – иначе није демократија, те одмах крштава пригодно (и пропагандно) озлоглашеним појмовима и именима. А будући да демократија има своју самододељену међународну мисију, то су њени појмови о друштву и држави, те и њихов полиички и управни поредак (који обавезно копира свака ‘демократска’ држава), превасходно смишљени да служе светским циљевима демократије. Нису првенствено ‘дизајнира-

ни’ за посебне потребе народа и држава које их усвајају.

Ту је напр. обавезан – устројен вишепартијски систем, стварно владавина политичких партија (не народа) кроз скупштину. У сваком народу већ постоје струковне и интересне групе које га у одоварајућој ‘природној’ мери деле. Вештачи наметнуте партије не само да те природне народне интересе потискују и запостављају, оне народ додатно, најчешће врло острашћено, непотребно свађају и деле. Погледајмо непристрасно како партије остварују своју власт. Пре свега монополом на кандидацију ‘народних’ посланика за скупштину. (Пребројмо мајушни постотак ‘независних’ посланика у свим парламентарима на свету). Кандидати у свим странкама су партијски кадрови, у огромној већини интелектуалци, неретко ненастањени у изборној јединици коју представљају. Изборне јединице су територијалне, захватају све слојеве становништва; нису одраз никаквог природног интереса или струке.

Кандидати се представљају таквом територијалном сегменту народа, бирачком телу, општим (не својим) партијским изборним програмом, који просечан бирач недовољно разуме, односно једино се ‘пали’ на кратко-демагошке партијске паролe. Страначки изборни програми и обећања кандидата, нарочито у периферним демократијама као што је наша, не обавезују ни кандидата ни партију, што значи да се може свесно обмањивати и лагати, ако то помаже да се на изборима победи. Најбољи пример су последњи избори у Србији. Николић, Вучић и странка СНС, су победили, заклињући се да ће одбрани Косово, а учинило оно што се Тадић није усуђивао, предали су га – без отпора ЕУ – Тачију. А на изборима, пошто се не ради ни о чијем непосредном интересу, неодговоран бирач (а таквих је велики број) лако је подложен корупцији, од материјалног мита надаље.

Израз страначке свемоћи су и чињенице да оне у скупштини изгласавају све законе; оне обарају и састављају нове владе у које превасходно улазе њихови чланови; посланици су послушници ‘партијске дисциплине’ – гласају како странка каже, ретко им је дозвољено да то чине по савести и сопственој оцени народног и државног интереса у предмету о коме се гласа. У законском периоду трајања једне

Идеја о ЕУ...

скупштине, страначка влада са солидном већином, практично може да ради шта хоће, без обзира на већинско расположење и мишљење народа. Пример је опет ова влада Дачић–Вучић. Испитивања јавног мњења показују да је већина против примене Бриселског споразума и уласка у ЕУ, а влада чини и једно и друго. У демократијама изузетно ретко се примењује референдум. Сматра се ‘недемократским’ методом, јер заобилази скупштину у којој партије имају пресудну реч и ‘мандат’ одлучивања и владања. Толико о ‘гласу и вољи народа’. У односу на запошљавање све странке примењују ‘политику наших људи’. Тако се за важне положаје у држави и јавним установама не бирају најспособнији и стручно најспремнији – најбољи људи ‘ума и карактера’ – већ расположиви и опортунистички партијски кадар.

Све погубне мањкавости партијске власти биле би отклоњене када би напр. изборне јединице сачињавале струковне или природно интересне групе и организације, а бирачи и изабрани посланици били из њихових средина. И бирачи и кандидати би са дубоким познавањем говорили и расправљали о конкретним питањима својих струка која траже решење. А пошто се ради о непосредном интересу струковних група, за посланике би – без икакве сумње – били бирани најбољи и најспособнији, да те интересе у скупштини заступају и у истој усаглашавају и изгласавају за њих најповољније законе. **Народну скупштину** би најнепосредније сачињавао стварни и живи народ, све најбољи стручњаци својих средина: сељак би заступао сељаке; радник – раднике; занатлија – занатлију; чиновник – чиновнике, итд. Не као у наводно демократском парламенту, партијски кортеши или свезнајући интелектуалци–теоретичари – све и свакога.

Већ смо видели да с обзиром на глобалну мисију демократије, свемоћ партијске власти кроз скупштину није скициран, имајући у виду интресе појединих народа и држава, већ да првенствено служи њеним међународним циљевима. Стога је слободно закључити да у систему политичке свемоћи партијске власти има и ненамерно створених ‘рупа’ кроз које се могу протурити мере, закони и одлуке, противне народном и државном интересу појединих народа. У најгорем тумачењу система партијске власти може се назрети да је он намерно ‘дизајниран’ да запоставља и ‘гура’ суштински народни и државни интерес појединих народа у последњи план, кад су у питању глобални циљеви светске демократије.

Овде долазимо до кључног питања – шта су стварно циљеви светске демократије. Ни најиделанији демократа (можда нерадо говори о том саблажњивом односу), али неће отворено да порекне везу између високог капитала и демократије. А сваки мало пажљивији посматрач може чињенично да утврди да је демократија политички вид и израз, налицје и оруђе, високог капитализма. Чињеница да су изворне демократије увек економски најмоћније, а политички најутицајније и хијерархијски највиши демократски ауторитет – данас САД – најречитије о том говори. Амерички председнички избори огромно коштају. Нема изабраног председника САД који сам није тежак милионер, или га не подржава високи капитал.

Текућу финансијску кризу у којој грца Запад изазвале су велике банке својим коцкарским пословањем. Али њене последице не плаћају банкарски, већ народ капиталистичких демократија. Држава спасава банке у стечају средствима из буџета (сакупљених од народа); расту порези обвезника; ограничавају се плате; смањују пензије; укидају или редуцирају фондови друштвене и социјалне заштите – мере које и влада назива ‘стезање кајша’ и ‘снижење животног стандарда’ становништа. Узрочници кризе – банке, место казне, ретко да су имале повољније услове пословања него сад. Већа су банковна потраживања за ‘услуге’ и одржавање рачуна штедиша и грађана, него интерес који плаћају на њихове депозите и улоге, а банкарски и даље згрћу милионске ‘бонусе’ за ‘остварени’ профит.

Ово указује и на ‘скривену’ чињеницу да високи капитал има ‘преча посла’ (прави профит, увећава капитал и раскошно га ужива) него да директно влада, управља дневне послове и управља државом и њеном политиком. Као сви најмоћнији владари, он то чини ‘из сенке’, преко својих поверљивих и за ‘демо–кратску’ политику припремљених и ‘просвећених’ кадрова. Главни и основни задатак ових ‘спроводника’ накана високог капитала је да створи и брижно одржава најповољнију климу и слободу за ‘велики посао’ (бизнис), ширење тржишта и цветање и оплођавање капитала. То је задатак од кога се ‘по цену главе’ не одступа. Уколико је остала државна политика усмерена што повољнијем остварењу главног капиталистичког циља, њени ‘спроводници’, на том плану, су знатно слободнији.

Нужност да се вратимо почетку наше теме, не дозвољава нам даље развијање ‘пакета’ капиталистичке демократије. Анализе у започетом смеру указују на отрежњујуће детаље о спрези капитала и тзв. демократске власти. То може да ‘открије’ сваки промућурнији појединац. Потребна је само воља да се дође до истине и смелост да се не устукне пред лавином пропагандних напада и злогласног етикетања велике ‘слободне’ штампе и медија, те верника и најамника капиталистичке демократије. Јер за оне који, у сврсисходном рушењу утврђених ауторитета и духовних и традиционалних вредности, од црнога праве бело и од зла добро, нема веће анатема од темељне и целосне анализе доктрине, праксе и политике капиталистичке демократије.

Да сама ‘идеја о ЕУ’ није ‘онај Тројански коњ’ с којим нам је убачен вирус који нам разара читаву

ИЗ САДРЖАЈА

Обесмишљена демократија.	4
‘Полиички коректни’ дисиденти.	5
‘Отпор’ у Украјини или ко су пси рата.	9
Власти у светлу интереса народа.	11
Покушај уништења Срба и Србије.	13
Како да сарађујемо са Русијом.	16
Медијски линч Србије.	21
Прометеј, С. Винавер.	25
Драгомир Брајковић, Боготражитељи.	29

свест и идентитет', указује чињеница, да исти вирус са идентичним последицама, напада и разара средине које немају везе са ЕУ, па су и просторно далеко од ње. У име високих начела демократије и слободе, а искуством из деловања 'Отпора', започети су и сви преврати у земљама Арапског пролећа, пре тога рат у Ираку и Авганистану, после рат у Сирији, а сад преврат у Египту. Важно је запазити да је после ових 'демократских' интервенција, у нападнутим земљама, увек остајало објективно горе стање, него оно пре њих.

Г. Јанковић брижљиво и сасвим тачно наводи неке идејне и оперативне основе разарајућег вируса: „представља псеудорелигију, идеолошки тоталитаризам, у који мора да се верује... нешто што се не доводи у питање... одлуке... су неопозиве и беспоговорне... није нешто што се бира, већ нешто што је обавезно”. Да и ми овде упитамо, не личи ли то, као јаје на јаје, има ли већег тоталитаризма, од нас напред изнетог наметања и обавезног копирања демократско-капиталистичког поретка, од државе и устројства власти, до последњих пора друштвеног живота – све то без икаквих права на самосвојност и избор?

Јанковић описује ЕУ у кризи у коју по сваку цену хоће да нас уведу 'прозападни марионети' (Вучић, Николић, Дачић): „... услед кризе, која је проистекла из духовног и моралног суноврата... прерасла у економску кризу... њихове лажи, обмане, ”стегање каиша”, пљачке генерација зарад интереса глобалних банкара и корпорација... бирократија се попут папске Инквизиције обрачунава... са ”јеретцима” и прети им ”вечним проклетством” уколико одбију да спроводе реформе...” Није ли то 'у длаку' капиталистичка демократија коју смо напред поменули, с тим што у њој газде 'из сенке' не владају преко туђих 'маринета', већ преко својих поверљивих и високопозираних 'спроводника'.

Ми стога закључујемо да је стварни Тројански коњ – капиталистичка демократија, а заразни и отровни вирус, њено некритично прихватање и копирање. Остале пратеће појаве и институције су само његов накот, његова ждребад – глобализам, миграција и сажимање народа и раса, ЕУ, НАТО, људска права, невладине организације, постхришћански агностицизам, промоција хомосексуалних тенденција, итд.

Неко би могао рећи да 'цепидлачимо'. Није тако, нарочито с обзиром на чланак г. Јанковића. Његова суштинска замерка 'политички коректним' дисидентима није злорад и рђава намера, већ наседање евроатлантистима. Стога позива: да се оконча „ово наше посртање, ствари се морају назвати правим именом”. Хоће да каже, треба јасно уочити главног непријатеља; извор и порекло разарајућег вируса. Без тога лутамо безводном пустињом без бусоле. Нема спознаје народног главног циља, нити изградње успешне одбранбене стратегије и тактике у односу на непријатеља. Иде се странпутицом и лако залута. Војује са народним и државним недаћама насумице; лечимо их погрешним лековима. Место непријатеља, боримо се са његовом сенком и утваром. Постајемо и сами 'политички коректни' дисиденти који наседају непријатељу. Растеривањем ове магле све је много јасније, а у разуђеном мозаику међународних односа његове 'коцкице' налазе право место.

В. Димитријевић

Изроди као професионални политичари

Неће бити епохално откриће ако на овом месту устврдимо да Чедомир Јовановић не воли српски народ, из кога је, држимо ли се записа из књига староставних, и сам потекао. Не пребројавамо крвна зрнца. Чеда не воли српски народ. Он га презире.

Основни постулати толеранције налажу нам да свакоме алалимо његова уверења и осећања, била она у области љубави или пак мржње. Неспорно је, дакле, право грађанина Јовановића да мрзи и презире кога год пожели.

Спорно је овде нешто друго. **Одлука да се професионално бавиш политиком у средини коју не волиш**, у којој се осећаш непријатно и коју би, само да је праве прилике, радо заувек напустио, заслужује осврт.

Политика је, према Википедији, „начин и манир доношења одлука групе људи”... Политика је и процес и метод стицања и одржавања подршке јавности, односно стицања политичке моћи.

Пажљиво ишчитавање претходног пасуса уверава нас да је политички ангажман у невољеном окружењу парадокс *par excellence*...

Међутим, Чедин професионални пут далеко је од необјашњивог. Свршени драматург без дана правога радног стажа, наиме, **проналази начин да политику претвори у исплатив бизнис и средство за остварење већ пословично лагодног живота**. Па чиме би се тај иначе бавио?

Разуме се, **да би се политика тако претворила у лични бизнис неопходна је и одговарајућа доза аморала**, чега вођи ЛДП-а свакако не мањка. Тако се **сумњив новац, махом антисрпског порекла и усмерења, с разних страна света слива право у Чедине џепове**.

Да ова прича уопште није усамљена, већ је, напротив, својеврсна парадигма овог друштвеног тренутка, **сведочи нажалост готово читава српска политичка сцена**. Она је препуна људи који се **стиде свог српског порекла**. Хтели би да искоче из своје коже. А **изабрали су управо политику за животни позив**. Да ли је потребан бољи пример од **Александра Вучића**, тог савременог лажног цара Шћепана Малог?

Политичка сцена Србије је гадна каљуга и стециште разноразних битанги, решених да сопствене џепове напуне на грбачи српског народа. Челни људи у српској политици, који би требало да предводе и буду за пример, најобичнији су лупежи, уљези и шибицари. **Отуда и жестока криза, која већ више од две деценије разара само ткиво државе и народа**, има своје логичко објашњење.

Када би већи део заблуделог народа постао свестан ове колико једноставне толико и непријатне истине, били бисмо ближи **избављењу из осмог круга пакла у коме се налазимо због моралног и духовног пада оних које зовемо елитом**, те наивности и опаке непросвећености широких народних слојева.

СКК, 8.1.2014.

Стефан Душан

Ноам Чомски:

ОБЕСМИШЉЕНА ДЕМОКРАТИЈА

Владе настављају да смањују трошкове и подижу порезе, без обзира шта народ о томе мисли. Прате се директиве Европске комисије, а избори су скоро бесмислени, рекао је чувени филозоф Ноам Чомски у свом предавању у Бону.

Најчувенији светски антиглобалиста Ноам Чомски специјални је гост Глобал медиа форума који Дојче веле организује у Бону. У предавању које је одржао, овај амерички филозоф и мислилац говорио је о „реално постојећој капиталистичкој демократији” у којој живимо и свим њеним манама.

ЕКОНОМСКИ ДИКТАТ: Највеће унутрашње питање које занима америчку јавност свакако су радна места. Са друге стране, пребогате и моћне финансијске институције занима само дефицит. А шта ради политика? Она налаже штедњу – одлучује да не отвара радна места, него да санира дефицит.

У Европи је још много горе. Чак је и Вол стрит џурнал у једном чланку подвукао одсуство демократије у Европи. Французи, Шпанци, Ирци, Холанђани, Португалци, Грци, Словенци, Словаци и Кипрани су од почетка кризе пре три године убедљиво гласали против модела које нуди еврозона. У поменутих земљама, власти су трпеле изборне поразе, левичари су смењивали десничаре, и обратно – али економска политика остала је иста.

Владе настављају да смањују трошкове и подижу порезе, без обзира шта народ о томе мисли. Националне власти прате макроекономске директиве које поставља Европска комисија, а избори су скоро бесмислени. То све личи на земље трећег света којима управљају међународне финансијске институције. Европа је одабрала тај пут, а није морала.

„НАЦИОНАЛНА БЕЗБЕДНОСТ”: Хладни рат је претња која постоји 70 година, а данас је у неким аспектима још и већа. У постојећој капиталистичкој демократији права и потребе људи су споредна брига. Владе говоре о националној безбедности, али то је углавном мит. Оне заправо желе да повећају моћ и профитирају, а безбедност није главна брига. (...)

Застрашујући пример је инвазија на Ирак. Америчке и британске тајне службе информисале су власт да би мисија у Ираку вероватно ојачала међународни тероризам. Али то никога није интересовало. И заиста, број терористичких аката се уседмостручио годину дана након инвазије.

Ових дана америчка влада оправдава масовну шпијунажу коју изводе тајне службе уз тврдњу да се тако обрачунавају са тероризмом. Да постоји заиста слободна штампа, она би исмејала оправдања америчких званичника јер је дока-

зано да њихова политика заправо подстиче тероризам. Али тога нема, што нас упозорава колико смо удаљени и од идеала слободе штампе.

ДЕЗИНФОРМАЦИЈЕ: Улога ПР служби данас је поткопавање демократије. Само информисани бирачи доносе добре одлуке. Погледајте изборне кампање – циљ ПР машинерије је да створи дезинформисане бираче који доносе ирационалне одлуке.

ПР индустрија стигла је до политике простом трансформацијом из своје примарне функције – комерцијалног маркетинга, а комерцијално оглашавање је створено да би подривало тржиште. Свако ко је учио економију зна да је слободно тржиште засновано на информисаним потрошачима који доносе рационалне одлуке. Када укључите телевизор, видите да су рекламе створене да дезинформишу потрошаче и наведу их на ирационалне куповине.

ПРОМЕНЕ КЛИМЕ: САД и Канада са ентузијазмом покушавају да што пре и што потпуније искористе сваку кап фосилних горива, укључујући ту и она опасна. У овом екстравагантном самоуништењу нимало се не оклева. Сваки чланак у дневним новинама може послужити као илустрација за ово лудило. Лудило је управо погодна реч, јер представља супротност рационалности.

Истовремено одвијају се масовне корпорацијске кампање које треба да оправдају лудило. Упркос томе, америчка јавност и даље верује науци и веома је близу глобалног нивоа бриге за животну средину. Многи људи упозоравају на катастрофу и позивају на разне акције.

Али ту се показује разлика између мишљења људи и ставова политике и партија. Срећом, корпоративни сектор попут коњице стиже да се обрачуна са проблемом. Постоји корпорацијска творевина звана Амерички законодавни савет која пише законе за потребе федералних држава – нема потребе да Вам прецизирам какве законе пишу (на званичној презентацији Савета пише да се залажу за конзервативне законе који бране слободно тржиште – опомена Н.Р.). Иза њих је много новца.

Управо раде на новом програму како би доскочили рационалности коју показује јавност. Тај програм ће се спроводити од обданишта до 12. разреда школе, а идеја је наводно унапређење критичког размишљања деце кроз балансирано учење – ко не би подржао такву идеју! Али балансирано учење за њих подразумева да, када дете у школи учи о променама и угрожавању климе, наставници такође морају предавати и теорије које поричу промене климе.

10.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Сајт: (Б92.нет)

"ПОЛИТИЧКИ КОРЕКТНИ" ДИСИДЕНТИ ЕВРОАТЛАНТИЗМА

...Данас... на делу имамо бројне политички "коректне" аналитичаре, углавном људе полуобразоване или неостварене у својој професији који, онако са "висине", нама који смо овако ретроградно-примитивни покушавају да упакују у шарени целофан и ставе украсну машиницу све оне небулозе о ЕУ "где сунце никад не залази, где новца и провода не може нестати и где се живи као сав нормалан свет".

Све је то још било јасно док су нам такве евроунијатске вредности наметали жути и другосрбијански јуришници, њихови медији и аналитичари, али још већи проблеми су настали сада када су под Вучићеву командну палицу, зашто не рећи батину, стали сви, почев од Пере Луковића и његовог виртуелног смећа званог Е-новине, па до Драгољуба Драгог Анђелковића, који се јавности представља као председник Центра за политичку одговорност, а све заједно зачињава Соња Лихт из Центра за политичку изузетност. Вучићу је пошло за руком оно о чему су његови претходници могли само да сањају. Истовремено је елиминисао сваку опозицију својој власти, како ону страначку тако и идејну, и постигао је апсолутно јединство на јавној сцени по питању даљег уништавања Србије као државе. Јасно је зашто су другосрбијански јуришници раширеним рукама дочекали новог миљеника Брисела и Вашингтона, господара Вучића. У почетку су неки били збуњени, али су брзо осетили из ког правца ветрови дувају, тако да данас Чедомир Јовановић и Вук Драшковић могу задовољно да констатују да је њихова идеја тријумфовала, иако су они политички пропали, али мала је то жртва коју треба поднети за евроунијатску будућност. Међутим, поставља се питање шта се десило са оним дичним аналитичарима, интелектуалцима и прегаоцима борбе против петооктобарске окупације Србије са патриотским "педигреом" који данас играју улоге некадашњих "дисидентата" из периода комунизма који су од свог дисидентског позива поприлично добро живели.

Од самог почетка нашег самоубилачког пута ка ЕУ интеграцијама без алтернативе национално и родољубиво оријентисана интелигенција направила је идентичну грешку као и приликом разбијања Југославије почетком 90-тих. Као што су и онда демократско питање поставили испред националног, па смо се поново поделили и нашли у непомирљивим сукобима власти и опозиције, после 5. октобра као да су се трудили да се што више дистанцирају од било каквих националних идеја из 90-тих. Једноставно речено, многи међу патриотски оријентисаним делатницима пожурили су да се максимално "умију" за јавне наступе. Када би их неко ретко позвао да буду гости у некој емиси-

ји, односно дежурне жртве предвиђене за иживљавање "мејнстрим" гостију и водитеља, или много чешће водитељке, многи од њих су мислили да ће аргументованом расправом, истином, разложним чињеницама разбити медијску блокаду и доспети до јавности. Мислили су ако тихо и смерно звуче, ако делују блазирано и полит-коректно да ће се препоручити и у будуће и да ће многи људи схватити куда нас воде европејци и у какву пропаст, али авај, нису схватили оно најбитније. Самим тим што су насели на овакве наступе на јавној сцени, они су се, неки свесно а неки потпуно несвесно, укључили и постали део манипулације и обмане читавог народа. Идеја о ЕУ је била онај *Тројански коњ* који нам је убачен, вирус који нам разара читаву свест и идентитет. Западне слугерање су нам вешто подметнуле причу како смо ми Срби митомански народ, оптерећен прошлошћу и историјом, док су у ЕУ рационални, реални и руководе се прагматичним интересима. Ово је прва и основна заблуда. ЕУ је од почетка била створена да представља псеудорелигију, идеолошки тоталитаризам, у који мора да се верује, и то безрезервно и без остатка. Попут папског примата, она је нешто што се не доводи у питање. Одлуке ЕУ комесара су неопозиве и беспоговорне, не зову се случајно директиве, и постоји само систем наређење-извршење. Има ли ишта тоталитарније од слогана да "ЕУ нема алтернативу". То значи да "европски пут" није нешто што се бира, већ нешто што је обавезно, а како ће се он завршити одлучиће у Бриселу.

Уколико се неко, попут Украјине, предомисли, тај се сматра најгнуснијим постмодерним "јеретиком, шизматиком, отпадником" и заслужује најгору могућу казну. Против таквих је све дозвољено. Да се ради о фанатизму најбољи је доказ пример украјинске певачице Руслане која је запретила да ће се јавно спалити на Мајдану у Кијеву ако Украјина не потпише самоубилачки споразум са ЕУ. Притом је сама несрећница изгледа заборавила одакле јој име потиче и захваљујући чијим гласовима је својевремено победила на песми Евровизије. Али, бриселски Мамон тражи људске жртве. И то буквално. У овоме се крије основна грешка национално оријентисаних интелектуалаца. Тиме што су се служили само рационалним аргументима, политичким, економским, друштвеним, када су образлагали своје противљење уласку у ЕУ, неки свесно, а неки несвесно, легли су на руду еврофанатика и ушли у расправу коју они контролишу. Иако је друштво на Западу постало већ увелико постхришћанско, а све више антихришћанско, оно није мање "папски религиозно" него раније. У ЕУ се пре свега верује и њој се неизоставно служи. Она се представља

као остварена утопија раја на земљи, где владају демократија, људска права, владавина закона, отвореност тржишта, слободан проток робе људи и капитала, где се одлично живи, где се проводи, путује без пасоша и граничних прелаза. Она је савршени "кристални замак" где је све уређено.

Уколико има неких одступања од овога, то је због заосталости, примитивизма, неразвијености оних који су скоро ушли и оних који тек треба да уђу или неће да раде. Наши аналитичари патриотске оријентације нису хтели или могли ово да увиде. Уместо да разобличе тоталитарну суштину ЕУ идеје и да ствари назову правим именом, они су се упустили у аргументовану, чињеничну расправу и тиме дали за право еврофанатцима који су сво време тврдили да је ЕУ "реалан живот". Сада када ЕУ услед кризе, која је проистекла из духовног и моралног суноврата, а онда је тек прерасла у економску кризу, пуца по свим шавовима и када људи не могу више да издрже бриселску и вашингтонску диктатуру, њихове лажи, обмане, "стежање каиша", пљачке генерација зарад интереса глобалних банкара и корпорација и уништење сваке будућности, ЕУ бирократија се попут панске Инквизиције обрачунава са овим ЕУ "јеретцима" и прети им "вечним проклетством" уколико одбију да спроводе реформе ММФ-а, Светске Банке, Европске централне банке и Ангеле Меркел. Они који су најодговорнији за кризу и који су створили дужничку-казино економију посегли су за парама пореских обвезника да спасавају своје банке, али им не пада на памет да отпишу дугове.

Свака земља која уђе у преговарачки процес са ЕУ услед "усаглашавања" из њега изађе са бар још 50–70 милијарди долара новог дуга. Ту се губи сваки суверенитет и свака слобода. Што би рекао Неле Каралић испред *Демократске инквизиције Србије*: "Верујеш ли ти синко у демократију? Верујеш ли у људска права? Верујеш ли у тржишну привреду и у капитализам? А имаш ли ти неки кредит у банци?". На свако питање одговор у клечећем положају мора бити потврдан, или: "Сатри, спали, уништи." ЕУ "јеретика". Временом се испоставило да ЕУ "истина" није демократија, слобода, људска права, плата 2000 евра и сл., већ идеологија педерастичке, легализација дрога, еутаназиа, ГМО, улазак у НАТО, одустајање од "Јужног тока", независност Косова и Метохије, подржављење Војводине, укидање Републике Српске, хронично сиромаштво и незапосленост, распродаја ресурса, пљачкашка приватизација, корупција невиђених размера, разарање идентитета, историјске свести, вере и духа народа, колективна хашка кривица и сл.

Још једна подвала од стране прозападних марионета је успешно сервирана национално опредељеном делу становништва на коју су се попут шарана упецали аналитичари са патриотским "педигреом". Наиме, они су увек врло

оштро, бурно, полетно и ангажовано реаговали на свако активирање кампање око могућег уласка у НАТО пакт пристајући на јавне наступе, како би се боље позиционирали и они и политичке странке блиске њима, у бирачком телу прихватајући лансирану обману да је могуће ући у ЕУ а не ући у НАТО. То је чак и "крунисано" данас већ заборављеном и необавезном резолуцијом Скупштине Србије о војној неутралности. Јасно је да ЕУ без НАТО-а не иде ни за једну од некадашњих земаља "народне демократије", па ко је онда при здравој памети могао да помисли да ће САД, НАТО и ЕУ у случају Србије направити изузетак. Уосталом, НАТО и ЕУ су две стране исте евроатлантске медаље. Може једна Аустрија, Финска, Ирска, Шведска да буду у ЕУ а да не буду у НАТО-у, али сматрати да ће то Вашингтон и Брисел дозволити Србији, као истуреној "руској караули" на Балкану, потпуно је ван памети. Тврдити тако нешто може једино неко ко је потпуно ван памети или ко је велика притворна хуља која ради за оне против којих наводно наступа.

Наравно, Вашингтон и Брисел нису од јуче па да крену у отворену НАТО кампању и то одмах ставе као услов. Није то Хаг. Јасно је и њима да и поред свог њиховог труда подршка уласку Србије у НАТО тешко може прећи 20%, јер НАТО симболише окупатора, агресора, злочинца, непријатеља српског народа, што он и јесте. Зато ЕУ код значајног дела становништва симболише, владавину закона, правну уређеност, богат живот, удобност, провод, путовања и сл. Зато ће кроз процес придруживања ЕУ Србија временом сама покуцати и на друга врата у Бриселу. Баш због ове сервиране ЕУ-утопије доћи ће се и до НАТО услова који ће бити прогуран у јавности попут Бриселског споразума, јер ће и онда да се нађе неки Драгољуб Анђелковић који ће његове опоненте назвати "екстремистима од којих користи има Тачи", као што је учинио уочи Тачијевих локалних избора на Космету где се ставио директно у службу евроатлантске и Вучићеве прљаве пропаганде о "хулиганима који су разбили кутије и спречили гласање".

Наравно, никада нећемо сазнати ко је одговоран за лупање кутија, иако је Вучић обећао, али ће и то обећање испунити попут оног мајци Ранка Панића да ће привести правди његове убице и све одговорне. А шта Вучко и да каже, да је он послао Пантићију "гориле" које су демонстрирале ову показну вежбу како би "Репубљик Косове" заживела, а Вучић, Николић и Дачић добили један од могућих датума за који су тврдили да су га добили још у јуну. Али, ко зна, можда ће неко после акције "Гром 2" да прихвати улогу жртвеног јарца, или ће је после "обrade" добити, а да га нико ништа не пита. Уосталом, ако и данас робијају због случаја Татон, иако је јасно да то са правом и правдом нема никакве везе, као да је

(Крај на стр.8)

‘ОТПОР’ ОПЕТ У УКРАЈИНИ ИЛИ КО СУ ПСИ (НЕНАСИЛНОГ) РАТА?

Кијевски булдожер испред украјинске владе „копија” је оног којим је 5. октобра Србију усрећивао Џо Багериста

Пре неколико дана Џулијен Асанж је на свом твитеру послао упит о организацији „Отпор” и њеном лидеру Срђи Поповићу. Питао се да ли су отпораши и данас повезани са дешавањима у Кијеву.

Поповић је убрзо демантовао да он лично има било какве везе са актуелним дешавањима у Украјини. Додуше, рекао је „ја нисам” што не значи да неко од њему блиских људи или бројних ученика и следбеника који су пролазили такозване курсеве ненасилне борбе, нису директно ангажовани и укључени у актуелне покушаје подривања легалне и легитимне украјинске власти. Посебно што су недавно обелодањени и мејлови који су Поповића и његову супругу директно довели у везу са агенцијом Стратфор, познатом као испостава ЦИА.

Пре безмало десет година, Поповић и његови сарадници из „Отпора”, тада већ преименованог у CANVAS, директно су обучавали студентске активисте из покрета Пора који је одиграо велику улогу у такозваној наранџастој револуцији.

Данас је Пора, након што је прерасла у неуспешне партије, већ увелико потрошен бренд који се више не користи. Али, првог децембра на улицама Кијева појавио се багер који је у потпуности верна реплика сцене са багером познатог багеристе Џоа који је Петог октобра 2000. јуришао на зграду парламента и телевизију у Београду док је рушен Милошевићев режим. Дакле, на овај или онај начин „Отпор” је преко своје методологије заиста поново присутан на улицама Кијева, након што је пре десет година очигледно већ једном „усрећио” Украјинце.

Но, нове генерације украјинске омладине, које не памте добро шта се дешавало пре десет година и шта су године „проевропске власти” донеле њиховој земљи, данас су на улицама – верујући да се боре за неке идеале. Њима би, међутим, заиста требало објаснити како – и не знајући – постају инструменти у рукама ових „паса (ненасилног) рата”. Шта је, дакле, „Отпор” и шта је све он донео и Србији и савременом свету?

Прича о „Отпору” треба да почне од америчког филозофа Џина Шарпа који је за потребе обавештајне заједнице САД подробно изучавао разна искуства ненасилне борбе. Тако је проистекла позната књига „Од диктатуре до демократије”, објављена 1993. која је у међувремену постала нека врста приручника за извођење неанасилних револуција.

Током осамдесетих до Шарпових идеја је стигао и пуковник америчке војске Роберт Хелви. Њих двојица су сарађивали у оквиру института „Алберт Ајнштајн”.

Хелви је подробно изучио Шарпове идеје и превео их у опасну војну тактику која користи ненасилна средства за борбу против непријатеља и то пре свега за дестабилизацију режима и смањивање њиховог легитимитета. Током деведесетих, он је ове стратегије испробаво усавршавао на терену

у Бурми (Мјанамар), да би од 1998. коначно почео да их спроводи у дело обучавајући омладинце из Београда који су се борили против Милошевића.

Пуковник Хелви, иначе официр војне обавештајне службе САД, оптуживан је током протекле деценије за блиске односе са ЦИА, за коју је са пуно индиција везиван и читав пројекат CANVAS.

„Отпор” је заиста донео читаву револуцију у систем организовања ненасилне борбе и у Србији се показао као изузетно успешна и опасна метода. На хиљаде младих Срба улазили су у „Отпор”, верујући да руше „издајника” Милошевића, а заправо су послужили као оруђе за окупацију сопствене земље која је после 2000. постепено увођена.

Након револуције, екипа „Отпора” је неуспешно покушала да уђе у политику. На изборима 2003. добили су свега 3% гласова. Затим су се поделили на две врсте актера.

Једни су се уз подршку својих западних ментора инфилтрирали у већ постојеће мејнстрим политичке странке и бизнис у Србији. Тако је Демократска странка постала препуна бивших кадрова „Отпора”, а Слободан Ђиновић (који иначе и даље формално води CANVAS са Поповићем) незнано како постао је власник другог провајдера фиксне телефоније Орион телеком.

Други део екипе специјализовао се за развијање и наплаћивање стеченог знања па су заједно са својим ментором Хелвијем наставили да обучавају стотине и хиљаде младих људи из више десетина земаља.

До сада је избројано преко тридесет земаља у којима су они помогли да се сруши власт!

По правилу су своје услуге више него добро наплаћивали помажући интересе САД и оне поминане агенције. Један од бизарнијих случајева је њихово деловање на Малдивима где су 2008. помогли Мохамеду Нашиду да победи на изборима и као захвалност добили мало острво Тинаду са 14 кућа које су рентирали зарађујући леп профит. Нашид је после смене 2012 ухапшен.

Наравно, „Отпор” је деловао увек у земљама чије су власти биле проблематичне са становништва интереса САД, тако да је своје франшизе добијао у Белорусији, Украјини, Венецуели, Либану или Египту.

Читаво Арапско пролеће може се тумачити као део таласа обојених револуција са све духом „Отпора”.

Но, „Отпора” никако није било у Саудијској Арабији, Катару, Емиратима или било ком другом савезнику Америке, маколико ауторитаран тај савезник био.

У Србији пристојан патриотски свет, читаву причу о „Отпору” доживљава као велику српску срамоту. Чињеница да Београд представља базу за дестабилизацију нама пријатељских земаља као што су Русија, Белорусија или Украјина, последица је управо тога што је и Србија земља коју су и отпораши 2000. довели директно под западну окупацију.

Стандард, 1.1.2014.
(Подвукла – Искра)

МИША ЂУРКОВИЋ

„Политички коректни“... (са стр.6)

проблем пронаћи неке нове младе ”клеро–фашисте, неонацисте, хулигане” и сл. којима је уништена свака будућност и укинута слобода. Они увек могу да послуже као ”жртвени јарци”, а добро дођу и због катарзе кроз коју изнова мора да пролази српски народ због ”злочина, геноцида и суочавања са прошлошћу”, било кроз изложбе којима се у сред Београда шиптарске убице и терористи славе као ”борци за слободу” и ЕУ, било кроз сталне приче о обрачунама са ”хулиганима”, односно сопственом децом, којој су прилепили етикету да су ”геноцидни злочинци”, па их сада превентивно ”штроје” уништавајући им сваку наду у будућност и нормалан живот и то све уз другосрбијански борбени поклич ”Никад више Сребреница (или Вуковар, Сарајево, Дубровник, Рачак како ко воли по избору)”.

Наравно, полит–коректни евроатлантски ”дисиденти” једва су дочекали да се од ових ”хулигана” дистанцирају, јер како можете да очекујете позив код Оље Бећковић или Оливере Јовићевић и њене имењакиње Ковачевић у емисију, а о ”Око” магазину и да не говорим, ако нисте осудили такве појаве у друштву. Данас ти исти аналитичари покушавају да нас убеду да нас једино ”мудра” Вучићева политика води ка ЕУ и да нам на том путу није услов признање Приштине кроз, како кажу у Бриселу, ”свеобухватну нормализацију односа”, улазак у НАТО пакт и одустајање од ”Јужног тока”. Исти они који су до јуче Слободана Антонића и Ђорђа Вукадиновића прозивали да су ”жуте парополитичке мрље” сада из свог Центра за политичку одговорност поручују да је Бриселски споразум малте не ”национално одговоран”, или како ми је лепо објаснио Бранко Радун пре скоро две године зашто не може да објави мој текст на ”Видовдану”: ”Види, Вучић не зна ко је Жарко Јанковић, али зна да сам ја уредник сајта”.

А на промоцији првог и до сада јединог броја магазина ”Видовдан” јула 2010. године у Новом Саду на питање из публике да ли су ДС и СНС синоним за исту политику, Анђелковић је одговорио потврдно и рекао да међу њима нема разлике. Тако је било све до децембра 2011. године, а онда је дошло до ”унапредњачења” аналитичких ”дисидената” Тадићевог режима, под видом пароле како народу продати жуту политику у ”патриотској амбалажи”. Ту су у кампањи своју пресудну улогу одиграли Вучелић и Вулин са ”Печатом”, ”везујући” на свакој насловној страни СНС са ДСС–ом. Има ли боље манипулације? Да им Веран Матић, Драгољуб Жарковић и Марко Благојевић скину капу.

Зато се не треба чудити Вучићевој популарности. Он је ову друштвено–политичку шизофренију максимално искористио, јер је свима бацно ”коску” за којом су чезнули.

Бившим радикалима и осталим губитницима транзиције омогућио је да се наслађују у Мишковићевом боравку у затвору, док се доносе још гори закони и док идемо у потпуно економско уништење и своде нас на ниво протекторат–колоније. Вашингтону и Бриселу је дао оно што је Тадић само обећавао и није урадио до краја, не зато што није хтео, већ није смео, уплашивши се за свој опстанак на власти са које је на крају пао. Чеди, Вуку, Чанку, Кандићки, Бисерко, Лихт, дао је да идеолошки ведре и облаче још више него досад уз све материјалне користи на грбачи народа. Дачићу је дао да буде премијер, Николићу да буде председник, Коштуници је дао улогу дежурне овце на политичкој сцени коју су поново ошишали и преварили. Тачију је дао скоро и формалну независност, признавши његову ”државу” а укинувши све институције Републике Србије на Косову и Метохији и тиме је спровео оно о чему су САД, ЕУ, НАТО и Тачи могли само да сањају. Објединио скоро све другосрбијанске и ”дисидентске” аналитичаре и скоро све политичке странке око слогана ”ЕУ или смрт”. Све је то Вучић ”запослио, удомио, једном ријечју усрећио”, што би рекао кум Жоржо. Па како онда да му не једу из руке? Једноставно речено, Вучић је применио Лењинову револуционарну доктрину: ”Дајте им оно што желе”.

Да би се окончало ово наше посртање и понижење ствари се морају назвати правим именом, а преваранти и прикривени ”дисиденти”, који се представљају вајним родољубима, а ту су јер другог избора нису имали, или су једноставно закључили да немају више времена, прође живот, а пролази и транзиција, а они не омастише брк, па су нашли смерног господара Вучића да им омогући да и они живе ”као сав нормалан свет”. Тако ће бити све док се не разбије ЕУ–митоманија, а да би се то урадило противника треба ударити тамо где не очекује и где му је слабост. Ова борба се одвија како на видљивом, тако и на невидљивом плану. У питању је борба за душе људи. ЕУ нуди оно што је и непоменик нудио кроз своја три искушења, игра на људске слабости на којима је и Фауст пао. За нас Србе Христос је Истина, а Православље, Светосавље и Косовски Завет су наша Идеја. На крају, да парафразирам Достојевског: ”Да господо, ви можете подићи кристални дворач у којем ће све бити тачно, савршено, рационално, али ја ћу опет у име истине и слободе подићи побуну и разрушити ваш кристални дворач, зато што сте га подигли срушивши моју кућу, моју уцерицу, која можда није била велелепна, велика, можда чак ни лепа, али је била моја, коју сам ја подигао, саградио, и са љубављу пазио. Не можете на мојој несрећи и злу које сте ми нанели градити сопствену срећу. То није Правда”.

Српски културни клуб
23.12.2013.

Жарко Јанковић
(Подвукла – Искра)

Интервју који показује штетност владавине политичких странака

ТАДИЋ: НЕЋУ ДА НАПУСТИМ И ПРЕПУСТИМ СТРАНКУ

НЕМАМ намеру да напуштам ДС и да препустим да о њеној будућности одлучује група појединаца којима није битно да странка буде јака и да спроводи своју мисију.

То је ексклузивно за „Новости” изјавио Борис Тадић, почасни председник ДС, који после жестоке седнице Главног одбора на којој је остао у мањини, најављује нову унутарстраначку борбу против Ђиласовог вођства:

– Остајем у борби за мисију ДС док год могу на било који начин да допринесем њеном остварењу. Моје ангажовање у политици је од почетка везано за ДС и у странци сам од њеног оснивања.

** Како планирате да спречите ту „групу појединаца” да даље воде ДС?*

– Њима је својствен само функционерски начин мишљења. То може бити спречено једино тако што ће им се начином гласања онемогућити да лобирањем омогућују вештачку подршку за све своје одлуке. Страх од непосредних избора јасно указује на намеру и циљ оних који се плаше да се одлуке у странци доносе демократским и непосредним изборима.

*ШТАБ ПРЕУЗИМА ОДГОВОРНОСТ * ХОЋЕТЕ ли учествовати у кампањи ДС пошто сте одбили понуду да уђете у изборни штаб странке?*

– Помоћи ћу колико год могу. А да бих помогао не морам да будем члан изборног штаба. Мићуновић, Шутановац и Пајтић могу допринети својим искуством, али тиме преузимају и одговорност за изборни резултат на свим нивоима.

** Који су, по вашем мишљењу, суштински разлози да Ђилас напусти кормило ДС непосредно уочи београдских и могућих парламентарних избора?*

– Многи аналитичари оцењују да смо изабрали лош тренутак да тражимо његову оставку, сматрајући да **тима додатно слабимо странку уочи избора**. Овај тренутак смо и изабрали да бисмо **спречили још један изборни пораз** и да бисмо покушали странку до избора да ојачамо и **спречимо њено даље слабљење**. Локални избори су показали у ком правцу се креће **рејтинг странке** и **било је неопходно зауставити тај негативан тренд** управо пре избора.

** Како коментаришете одлуку ГО да подржи извештај председника? Да ли сте то доживели као политички пораз?*

– То свакако није био политички пораз. На седници ГО чланови се нису изјашњавали о томе да ли подржавају политику руководства странке него о томе да ли би се о тој политици требало изјашњавати сада или након избора.

** Али, већина најутицајнијих функционера гласала је за Ђиласов извештај?*

– Две трећине чланства кроз иницијативу општинских одбора изјаснило се за промене, а две трећине функционера, чланова ГО, кроз иницијативу о такозваном јединству, изјаснило се против тих промена. Иза свега је **суштински спор: да ли дозволити чланству да се изјасни, што ми тражимо, или не**. Сврха захтева за променама је да се **спречи да се након избора о руководству одлучује делегатском скупштинском**. Видећемо ко ће бити у праву јер је Ђилас **преузео одговорност за резултат од 35 одсто гласова**, што је од њега тражио Пајтић. То је јако висок и тешко остварљив циљ, али волео бих да нисам у праву.

** Очекујете ли промене на врху ДС после мартовских избора?*

– Ако Ђилас оствари задато, до промена неће доћи. У супротном, оне зависе од тога **да ли ће гласање на скупштини ДС бити директно или делегатско**. Односно, **да ли ће гласати чланство или номенклатура**.

*НЕ КАЈЕМ СЕ ЗБОГ КОМПРОМИСА * КАЈЕТЕ ли се што сте без политичке борбе препустили Ђиласу странку у новембру 2012?*

– Да је тада било **непосредног гласања, не бисмо ни дошли у ову ситуацију**. Ко год да је председник данас, имао би неупитан легитимитет јер би то била јасна воља чланства. Генерално се не кајем, **увек се на овај или онај начин само борим**. То сам и тада чинио онолико колико су ми омогућавале околности. Компромис је био максимално што смо могли да постигнемо, али без таквог компромиса данас не бисмо ни имали шансу да покушамо да променимо ствари

** Да ли је суштинска подела у ДС око дилеме – да ли се наметнути као будући савезник СНС или не?*

– Апсолутно не. Приписивање мени изјаве да сам за коалицију са СНС је бесмислица и представља намеру мојих страначких опонената да ми се припишу нетачни ставови како би себи олакшали борбу на ГО.

(Крај на стр. 12/2)

СРПСКА СТРАНА И ЕВРОПСКИ ИНТЕРЕСИ

Британци непрекидно траже нове будале које ће подметнути своју грбачу за њихове интересе” (Ото Фон Бизмарк)

Поштована господо, политичари из Београда! Објасните мени будаластом, због чега је Србија толико посвећена европском путу, сањарећи о богатом „браку из интереса”?

Анализирајући податке о економским показатељима српске привреде у 2013. години, открио сам невероватне ствари које никако не оправдавају тај „брак”, који по свој прилици уопште није смишљен у Београду.

Просудите сами: Настала ситуација у Републици Србији је таква, да она сама нема никаквих снага за препород своје економије. Потребан је новац из иностранства.

Откуда је током 2013. године долазио тај новац?

Да почнемо од Русије. Москва је за подршку буџету Србије издвојила кредит у износу од 500 милиона долара, са роком доспећа од 10 година и каматном стопом од 3,5%. Да напоменемо да се Србија спрема да се уда у другу породицу, а кредит за подршку њеним slabим снагама уопште не издваја та породица. Зар то није смешно?

Само у заједничко предузеће „Нафтну индустрију Србије” већ је уложено око 2 милијарде еура које је издвојила Русија – углавном за модернизацију производње – а у плану су нове инвестиције у износу од неколико милијарди еура.

„Јужни ток”, највећи заједнички пројекат две земље, вреди 1,7 милијарди еура и биће заједнички финансиран. По мишљењу стручњака, пољопривреда је област недовољно искоришћена за заједничку сарадњу и пружа значајан потенцијал за улагање капитала.

Ако имамо у виду да Русија годишње увози прехранбених производа у вредности 35 милијарди долара, тада знамо да ће заједничке инвестиције у пољопривреду омогућити увећање српског извоза, као и смањење дефицита у трговинском билансу.

Следећи на српској инвеститорској скали постали су... Уједињени Арапски Емирати!

Компаније из УАР су показале велику заинтересованост за улагање у пољопривреду, већ су потписани и први уговори за инвестира-

ње. Био је потписан уговор са аграрно-индустријском компанијом Ал-Дахра о заједничким улагањима у износу око 400 милиона долара. Трећина средстава предвиђена је за куповину актива осам пољопривредних комбината у Србији који су у стечају, а остатак новца предвиђен је за изградњу иригационог система и пет фабрика за изградњу сточне хране.

Поред тога, постигнут је договор са инвестиционим фондом Абу Дабија за кредит у износу од 400 милиона долара, од чега је половина предвиђена за зајмове пољопривредницима за набавку опреме. У скорије време Србију треба да посети делегација авиокомпаније „Етихад” која је заинтересована за стратешко партнерство са српском компанијом „ЈАТ”. Инвеститори из Емирата су заинтересовани и за изградњу луке Панчево, докапитализацију компаније „Југословенско речно бродарство” ради оживљавања домаће бродоградње и речног саобраћаја. Ако овоме додамо инвестиције кинеских компанија у саобраћајну инфраструктуру Србије, можемо закључити да све више инвестиција долази из земаља са Истока.

А шта је са новом европском породицом? Како ће она помоћи Србији да се припреми за етапу „склапања брака” која ће се отегнути на период од 10 до 15 година?

Она се понаша у складу са колонијалном мудрошћу англосаксонаца, који купују све главне медије и финансирају невладине организације у Србији. То јест – полуге управљања сазнањем. То је знанто јефтиније али зато и ефикасније. Зомбирање незомбираних народа одувек је био лагодан бизнис. Зомбирани, заборављајући на мршаве стомаке, понављају мантре о „слободи, једнакости, братству”, не примећујући како се празне њихови џепови.

Ја нисам успео наћи податке о крупним инвестицијама ЕУ у реалну привреду Србије. Премда сам, вероватно, лоше тражио. Њих су највероватније обећали, али не журе да обећања испуне.

Како се овде не сетити лета 1939. године? „Не брините панови, ми вас нећемо оставити– шапутали су из Лондона на увце владари

(Крај на стр. 12/1)

ПОЛИТИКА „СРПСКИХ“ ВЛАСТИ У СВЕТЛУ ИНТЕРЕСА И БЕЗБЕДНОСТИ НАРОДА

Као и претходних година, и на почетку ове 2014, сведоци смо устаљене праксе медија који подстичу бесловесно псеудопразнично лудило, не би ли ионако већ смућен и посрнули народ заборавио на све актуелне недаће, те да би што лакше примио „новогодишње поклоне“ режима у виду најављива-ног додатног „стењања каиша“ или пак најављених накарадних измена радног законодавства, које ће додатно унапредити систем капиталистичког искоришћавања српског радника. У светлу наведеног, посебно је упечатљиво понашање незваничног вође актуелног издајничког режима – Александра Вучића. Наводном борбом против нарко-мафије (чији се највиши челници заправо налазе у редовима власти, као и у базама шиптарских терориста попут Великог Трновца, а којима ни длака са главе не фали), он заправо настоји да код наивног народа прикупи поене популарности, не би ли народ заборавио на актуелну немаштину и пљачку, на издају Косова и Метохије, као и на најновије бесрамне изјаве којима Вучић релативизује и негира највеће шиптарске злочине над Србима почињене крајем деведесетих. Овај патетични изрод, морални пајак, новопечени шиптарофил и ЕУ-фанатик, одржавајући систем медијског мрака у Србији, плански у новине пласира трачеве о себи самом, како би се народ замајавао глупостима, као и наказним телевизијским „ријалити“ емисијама, да не би размишљао о чињеници да је просечна нето плата у Србији свега 400 евра, да је сваки трећи становник Србије незапослен, да је у Србији преко 700.000 сиромашних, да је између централне Србије и јужне српске покрајине постављена граница коју наше власти и даље лицемерно називају „административним прелазима“, да недужни Срби и даље чаме у хашкој тамници, итд.

Као приде читавој суморној причи актуелне друштвено-политичке колотечине, у центру збивања нашао се и нови талас организованог циганског насиља и пљачке на улицама Београда, поново пропраћеног млаким држањем надлежних органа, који ажурност показују искључиво када треба штитити српске непријатеље и вршити противзаконито насиље над српским родољубима. Исту неажурност и пасивност, овдашње „безбедносне“ службе показују и у случају муслиманских екстремиста из Рашке области, који несметано одлазе и долазе са сиријског ратишта, где стичу нова терористичка искуства која ће сасвим сигурно употребити у борби за остварење својих сепаратистичких амбиција на српском тлу. За остварење злочиначких амбиција према којима овдашњи режим не чини никакве противмере, чиме такође поткопава безбедност житеља Србије.

У земљама попут данашње Србије, где безбедносни и правосудни систем очајно функционише, постоји могућност да становништво организује сопствену заштиту и само почне да спроводи правду. А

право је сваког народа да макар и ванинституционално обезбеди сигурност и сопствени опстанак ако му то државна власт сама не омогућава, поготово онда када је управо сам режим највећи виновник тортуре и антинародне делатности. Заправо, Србија је данас таква земља на чијем је челу организована криминална банда, која попут претходног режима, својим подаништвом према Бриселу и Вашингтону и својом пљачком преосталог народног иметка, чини најтежа кривична дела против народа и државе. А у таквим земљама, у којима је боље бити окривљени него оштећени, народ се мора сам изборити са сваки-ким видом репресије и насиља. У супротном, биће суочен са сопственим нестанком. Данас када више ни у сопственој улици или дворишту нисмо безбедни од терора различитих криминалних група, отпор и одбрана постаје наша обавеза. Ову обавезу имамо према својим ближњима и својој деци, али такође и према својим прецима, који су били кадри да се изборе за нашу слободу и будућност.

Ипак, у мору разочарења и понижења који нас окружују, и овог Стефандана подсетили смо се победе коју је првом половином деведесетих година протеклог века, извојевао српски народ у Босни и Херцеговини. Победе која не престаје да иритира наше душмане и која је назначење наших будућих победа. Реч је наравно о Републици Српској као српској националној држави створеној у рату. Она је као национални политички пројекат изнедрен борбом и крвљу, у ванредно тешким околностима, била и остала бастион националне идеје у Европи, утолико више што је створена из отпора антиевропској исламској експанзији, потпомогнутој из читавог муслиманског света. Услед значаја који још од самог свог оснивања придаје православној вери као сржи српског националног идентитета, Република Српска представља прави светосавски бисер у круни вековног српског државотворног подвига. И данас, иако је Дејтонским споразумом десеткована и окупирана, и касније од стране издајника у великој мери развлашћена (контрола над границом и царином, судска и војна власт пренети су на ниво такозване Републике БиХ), Република Српска остала је трн у оку свим нашим непријатељима, који се неће смирити док не успеју да је униште или док у тим својим настојањима коначно не буду поражени. И та чињеница треба да буде додатни подстицај за све српске родољубе у борби за њен опстанак. Она је симбол српског отпора планетарном мондијализму и симбол победе српског оружја! Њено стварање и опстанак, упркос силама немерљивим које су се надвиле над српском земљом, јесте победа и светлост у мраку нових српских егзодуса током последње две деценије. Управо зато, сјај Републике Српске и љубав према њој, били су и остали надахнуће српским родољубима, као и семе сутрашње победе са обе стране Дрине.

И. Средојевић

ма из Варшаве. – Само што вас Хитлер нападне, ми ћемо се на њега обрушити са великом силином”.

Панови су поверовали, Хитлер је напао и Лондон се „обрушио” – објавио је речима рат Берлину, а ни прстом није мрднуо по питању предузимања војних акција на делу. Али је са апетитом посматрао како Вермахт прождире земљу Пољску, приближавајући се Совјетским границама.

Треба напоменути да су финансијске куће Рокфелера и Ротшилда које су инвестирале у нацистичке пројекте у Немачкој, врло добро знале шта очекује шест милиона Јевреја у окупираној Пољској. Али код великих улагања, такве „ситнице” се не узимају у обзир.

Господо политичари у Београду, не мислите ваљда да сте Ви дражи англосаксонским душама од панова Пилсудског и Бека? У наше време Хитлер не напада на Србију, али већ системска криза је сасвим могућа и она може коначно уништити земљу. Само што је у таквој ситуацији исувише лакомислено очекивати помоћ од ЕУ.

Генерално гледано, читати историју је корисна ствар. У првом реду, како би схватили да се историјска природа англо-саксонске политике уопште није променила. Она и данас, као и у прошлом веку, користи обмане и издаје друге народе зарад остварења својих циљева. А то што Англосаксонци постулирају себе као идеално друштво са идеалном политиком, одавно је тачно и саркастично дефинисано на језику независних политичких аналитичара. Као што је рекао британски историчар Д. Ливен у свом делу „Империја: Руска империја и њени супарници”: „У модерној компаративној историји и политологији влада, у догму преточена, чудна англо-америчка самочеститајућа-самохвалисава (self-congratulation) верзија написана немачким стилем”.

Можемо, наравно, честитати и многим политичарима у Београду што су се придружили овој чудној верзији. Било би им добро да запамте слоган утиснут на једрима британских фрегата, над улазом у светску историју: „Империја нема сталних савезника. Она има само сталне интересе”. Уосталом, можда им падне на памет мисао да је данас Империји потребна нова порција глупака који ће потурити своју грбачу за њихове интересе.

Фонд стратешке културе
13.1. 2014.

Дмитриј СЕДОВ

* Шта је тачно око сарадње ДС са СНС?

– У вези с тим питањем постоји елементарна недоследност и непринципијелност руководства ДС, на коју сам указао на ГО. Не може странка бити против коалиције са напредњацима на државном нивоу због њиховог „аутократског и диктаторског карактера”, а да истовремено у низу општина формира владу са том странком. Можемо имати политику да не улазимо у коалиције са одређеним странкама са образложењем да је њихова политика диктаторска, али се тако морамо понашати на свим нивоима. Друга опција је да се уласком у коалиције са таквим странкама утиче на промену њиховог аутократског карактера, као што смо радили са нашим политичким противницима раније. Сврха тога је била успостављање националног консензуса, избегавање насиља у земљи и излазак из перманентног стања тихог грађанског рата.

* Јесте ли и сами нанели штету рејтингу странке, захтевом за променом лидера уочи избора?

– Тај захтев је постојао још пре месец дана, али је руководство одложило ГО са неистинитим образложењем да је СНС заказала термине у Сава центру почетком децембра. Уосталом, захтев за променама руководства увек је ДС оснаживао, а не слабио јер нисмо диктаторска и аутократска странка. Уколико бисмо сада сматрали да захтев за променама штети рејтингу, онда бисмо ту примедбу могли упутити и Зорану Ђинђићу, јер је 1993. тражио промену Мићуновића уочи избора, или мени, јер сам тражио смену Зорана Живковића пред изборе 2003. Увек након тих промена постизали смо бољи резултат. Ове чињенице су необориве.

21.1.2014.

Новости

Осврт Искре: У Тадићевим одговорима, а долазе од бившег вишегодишњег председника Србије, говори се искључиво о унутарпартијским и међупартијским односима и трвењима, те о томе шта би за странку било боље. Ни речи о Србији, држави, народу, те њиховом добру и интересима. Тадић на крају помиње 'национални концензус', али је сасвим јасно да је то 'национални' концензус партија, а не народа, јер се тако 'избегава насиље' и 'тихи грађански рат', чиме нехтејући признаје да странке острашћено (до насиља и грађанског рата) цепају и завађају народ. Такође против је 'диктаторске и аутократске' ДС и других таквих странака, а његов председнички режим управо је био такав. Закључак: оно што је зло за партију – добро је за народ и државу. Тадић нехотице открива и недемократски карактер владавине партија. Залаже се да ДС бира своје руководство и одобрава њену политику директним гласањем чланства, а не 'делегатски' – а партије управо 'делегатски', преко својих посланика, а не народ директно (или својих природних представника), суверено владају кроз скупштину, обарају и састављају владу (руководство државе) изгласавају законе, 'ведре и облаче'.

САД казнене мере због ратова око растакања СФРЈ су

ПОКУШАЈ УНИШТЕЊА СРБА И СРБИЈЕ

У вези ратова око растакања бивше СФРЈ са почетка деведесетих прошлог столећа, познато је да су САД извршиле својеврстан геноцид над Србијом. Оно што је мање познато јесте чињеница да је тај геноцид имао различите варјанте, нарочито на духовном и политичком плану.

Геноцид је био у ствари психоцид. А психоцид је дефинисан као ђавоља работа којом се једној нацији – конкретно Србима - одузима свест у смислу инстинкта самоодржања. Дакле, треба да је непостојећи код Срба, који је иначе уткан у свако живо биће. Кад је ово јасно, онда није тешко дефинисати шта је суштина геноцида. Срби се обавезују да буду извршиоци - буквалне самоубице - САД намераваног геноцида, са очитим циљем да се ове ослободе биле какве одговорности у том погледу. Овако нешто још није забележено у историји, али су Срби одувек познати и по томе што се не владају по међународним стандардима и протоколима. Нису ли - оличени маленом Србијом - Церском битком и победом над моћном Аустроугарском, задивили свет, иза чега је дошло чак и до Првог светског рата!

Ништа, међутим, не мења на стварности чињеница што је геноцид-психоцид много комплекснији него што изгледа. Састоји се из читаве серије конкретних мера. САД су због ратова око растакања СФРЈ изнедриле, а пошто су Срби једини кривци за те ратове, читав низ казних мера против Срба и Србије, које у својој целини и сачињавају психоцид-геноцид, а следе у потоњим поглављима овог написа, перфектно уклапају у даљу судбину Србије.

Прво: „Србија више никад не сме бити политички фактор“

Ова САД казнена мера обавља једновремено два задатка. Србија је увек словила као експозитура Русије на Балкану, па је тако увек важила за кључну земљу балканске стабилности. Пресећи ту везу се наметнуо ту као приоритетни циљ те стратегије. Али одмах је дошло и до неопходности да се стабилност Балкана одузме од Србије и пренесе на Загреб и Хрватску. Да би са овој промени дало видљиво сведочанство Хрватска је муњевито примљена у ЕУ, Готовина и Мерчеп ослобођени од хашких пресуда, док се Србији обећава тај пријем тек 2020. године (ако и тада), а процеси против Младића и Караџића су и даље у пуном жеку.

Друго: Напредњаци са Вучићем трајно у Србији

И опет ту следи још један психоцид. Нису случајно напредњаци (као наводни родољуби) са Вучићем и Николићем (уз асистенцију већ у комунизму истренираног антиродољуба Ивице Дачића) преузели власт у Србији. Баш због тога, њихово антисрпско деловање, заслужује за свагда омрази родољуба у њој.

Зашто се Вучић специјално истиче; боље, зашто вечито сам себе истиче и крсти као „Први потпредседник владе“ („Ппв“)? Дугачка прича. Најкраће, међутим: некако се он наметнуо САД, као незамењив „експерт“ за Србију, па су му оне дале право и слободу да сам креира поправне, односно казнене, мере против Србије. Отуда и његово истрајавање у Србији – да брани САД од српског национализма, што он наравно са задовољством и чини.

Треће: „Свести Србију на београдски пашалук“ – ако и то?

Ово нам је већ добро позната недавна тема кад је „двојац“ Вучић и Дачић чак и формално признао независност Косова од Србије, а све због тога да би Србија могла да отпочне преговоре о њеном уласку у ЕУ. Пазите, дакле, то није улазак у ЕУ, то су преговори за улазак у претсобље ЕУ. А предвиђа се већ сад да се то (улазак у ЕУ) неће десити пре 2020. Српски еуро-ентузијастички на челу са Вучићем су одушевљени, јер напослетку виде излаз из тунела, упркос чињенице што ни сама ЕУ није сигурна да ли или у каквом облику ће тад постојати. У сваком случају САД казнену меру, черечење Србије или отуђивање Косова од Србије, поменути двојац својски је обавио.

Па хајде што је то учинио, али Косово теоретски никад није изгубљено све док га држава Србија не призна. Потписали су пак Споразум са Приштином: председник владе Србије Ивица Дачић, и „Ппв“ свемоћни Вучић, Скупштина Србије га је ратификовала, а председник Николић замолио Уставни суд Србије да одложи своје заседање док га Скупштина не ратификује. Дакле, држава Србија је признала независно шиптарско Косово и тако га трајно и за увек изгубила. Да је среће, Државно тужиолаштво би требало да покрене велеиздајнички процес против ове тројице. Али како, кад је Вучић шеф свих безбедносних структура Србије?!

Покушај уништења...

Додатно черечење Србије и Емирати

Недавно је премијер Турске Реџеп Ердоган, изјавио Турска је Косово, Косово је Турска. Српске власти су назвале ово мешање Турске у интерне ствари Србије и тражиле извињење. Баш ових дана је турски министар спољних послова Ахмет Даутоглу одбио извињење, па је чак и ЕУ реаговала - Турска би требало да схвати да сем свог панисламизма има и европску перспективу. Захваљујући, дакле, овој турској агресији, отвара се питање одцепљење од Србије Рашке (Санџак) и граничне области са Косовом око Бујановца и Медвеђе.

С друге пак стране, чак су и Румуни покренули тзв. „влашко“ питање (област између Пожереваца и Зајечара) тражећи за њу „аутономију“ у оквиру Србије. А то је већ и идентична ситуација са Војводином. Мада и она слови као аутономија, Војводина има федеративне аспирације (корак ка отцепљењу, а тако се и понашају), а и странци је у том подржавају. Значи: у крајњој анализи и влашка аутономија даје могућност за евентуално отцепљење ове области од Србије.

Не би требало занемарити ни бугарске претензије на Пирот и његово окружење које иде све до близу Ниша. Ако се пак сада постави питање шта остаје од Србије ако се сва ова потраживања остваре, доћи ће се до закључка - најминималнији београдски пашалук!

Ако се сада, међутим, к томе дода и чињеница да је Вучић, у своје време, хвалећи се васкрснулом српском економијом (истина, сад се о томе много не говори) продао српско земљиште арапским Емиратима (наравно, сви знамо, да они не могу ту земљу да носе са собом) али могу, као власници те земље, а тек иде „рат“ за пијаћом водом – што наравно свемоћни Вучић не схвата - да би нам ту воду продавали по цени коју они одреде, па отуда и само питање београдског пашалука постаје бесмислено.

Четврто: преостале САД казнене мере

Није никаква тајна да НАТО (САД експозитура) води тренутно „рат нерава“ против Русије. Нас, међутим, интересује да ли тај рат погађа Србију, па ако јесте, колико и зашто? Као што се већ на самом почетку већ указало, Србија је увек важила у очима Запада као експозитура Русије на Балкану па је и на Западу због тога искована читава једна стратегија како ту везу или укинути (идеална околност) или умањити на најмањи али и контролисани

ниво. Према томе, тај за сад рат нерава између НАТО-а и Русије дефинитивно погађа Србију. Стога су *зашто и колико* релевантна питања.

Кад се пак мало дубље промисли, на питање зашто одговор је већ дат у претходном параграфу, па је преостало само питање колико. А на њега се најлакше може одговорити ако се у први план доведе питање Путиновог Јужног тока.

Јужни ток

Јужни ток је замишљен као гасовод који би омогућио транспорт руских енергената преко Бугарске, Србије па затим преко БиХ или Црне Горе на Јадран и даље у Италију и Западну Европу. Због јефтинијих руских енергената које Јужни ток транспортује, он је већ као идеја уништио свог гасоводног ривала, а САД спонзорисаног, Набуко.

Што се тиче Србије, Јужни ток је за њу економски благослов. Ем јој гарантује за стално јефтине руске енергенте, ем Србија убира обезбеђене и непресушне транзитне таксе за њих. За време градње Јужног тока кроз Србију, Србији је загарантовано запослење српског становништва, плус што Русија проширује капацитете неких српских већ постојећих складишта. По изградњи Јужног тока, перманентно се отварају Србији неколико хиљада радних места.

Идеја Јужног тока кроз Србију, уопштено, не свиђа се Западу, а посебно САД. Идеју да се веза између Србије и Русије укине, Јужни ток је темељно поразио, јер је она њиме преасла у своју супротност - па је та веза постала и економска неминовност.

Бриселско наређење – Саботажа Јужног тока

Пошто се Вучић венчао са ЕУ горе него безалтернативни Тадић, пало је наређење из Брисела – општа саботажа Јужног тока! Том командом је Вучић био фрустриран и затечен: не зна шта ће! Јужни ток је ипак реалност. Најзад је дошло до његове акција: себе је ставио у позадину да би „купио време“, саботажу Јужног тока препустио својој министарки енергетике Зорани Михајловић. Она тај задатак почела својски да обавља, али је сада под све јачом принудом да се прилагођава стварности.

То је ситуација, за коју важи правило – не може бити дугог века. Пре или после, Вучић се мора одлучити за праву и једино могућу страну. То му је јасно поручио, својим интервјуом, и руски амбасадор у Београду Чепурин – не може се седети на две столице.

Н. Љотић

Hrvatsko iskustvo s EU - pouka za Srbiju da progleda...

SVI NAŠI SNOVI SU PROPALI. ŠTO SAD?

Hrvatska kolektivna depresija

Urbana 'middle class' shvatila je da sve u što je vjerovala više ne vrijedi. Sada je otčarana, probuđena iz sanjarije. Zemlji u kojoj više od pola ljudi ne radi prijeti totalna politička radikalizacija

Tijekom gotovo četvrt stoljeća hrvatskog postkomunizma, Hrvatska je urbana, obrazovanija i dinamična srednja klasa vjerovala u dvije povijesne naracije koje su iz osnova oblikovale njen pogled na politiku. Prva od te dvije naracije bila je ona o tranziciji kao putu prema onom što se pred desetak godina zvalo zavodljivim, no i ideološki opasnim terminom "normalizacija". Prema tom vjerovanju, hrvatsko društvo nalazi se na možda usporenom, možda tegobnom, ali linearnom i neupitno pobjedničkom putu od demokratskih dječjih bolesti prema liberalnom, demokratskom društvu.

Ospice i slabosti

Prema tom vjerovanju, ekscenčni nacionalizam, netolerancija prema manjinama, kulturološki kič, operetne manifestacije nacionalizma, korupcija i klijentizam - ukratko - bajne "stečevine" devedesetih - nisu ništa drugo nego prolazne slabosti, demokratske ospice jedne mlade dojučerašnje kolonije koja se uči civilizaciji u hodu. Oni koji su vjerovali u taj narativ, **vjerovali su da je put od "dječjih bolesti" do pune, funkcionalne "sjevernoeuropske" demokracije možda spor, da smo možda loši đaci iz zadnje klupe, ali da svejedno napredujemo iz razreda u razred i kad jedan prođemo više nema natrag.** Put "normalizacije" trebao je biti jednosmjerno protupovratan. Takvo uvjerenje nisu gajili samo liberalno-centristički političari, intelektualci i novinari. Gajili su ga i ljudi s umjerene centrističke desnice koji su često malformacijama tuđmanovske kulture i politike govorili kao o "neizbježnim početnim slabostima".

Nade i snovi

Druga od dvije naracije koje su iz temelja oblikovale političke poglede hrvatske srednje klase jest onaj o Europskoj uniji kao konačnom, finalnom Edenu. Istina je da ćemo se do tada okoziti, važno je opće mjesto, istina je da ćemo morati popustiti u ribarstvu ili predati pokojeg "našeg" u Haag, ali na koncu puta čeka nas Gospin ružičnjak s bokorima cvjetova i saćama meda. Na koncu puta, onda kad "maturiramo", bit ćemo zreli i uspješna zemlja, a za nagradu ćemo dobiti maturski poklon u vidu milijunske pomoći. Sve novine - uključujući i ovu koju čitate - vabile su čitatelje tekstovima o milijunima koji nas čekaju i samo ih treba ubrati kao nagradu za normalizacijski trud. Batina i mrkva, trud iza kojeg slijedi nagrada - tako je izgledala dinamika "norma-

lizacije" u hrvatskoj mitskoj svijesti.

Ova dva narativa ključno su oblikovala hrvatsku politiku i hrvatsku medijsku reprezentaciju društva od 2000. do danas. U ove dvije priče jednako su vjerovali i političari i novinari i opinion-makeri i profesori i većina glasujućih građana, a u toj vjeri nije bilo razlike između liberalno-lijevog i desnog centra, vrha crkve i glavnih medija.

Godina 2013. to je iz temelja promijenila. **Godina 2013. je godina kad je hrvatska građanska klasa shvatila da te obje naracije ne vrijede ama baš ništa, da su naprosto neistinite.** To otčaravanje - otkrivanje da su temeljna polazišta preko kojih smo projicirali vlastitu budućnost kriva - središnji je i najvažniji događaj godine za nama.

Prvo "otkriće" koje nam je donijela 2013. je - naravno - otkriće da put prema liberalnijem, obzirnijem i uljuđenijem društvu nije jednosmjerni put sa zaprekama, nego proces koji može biti reverzibilan. Hrvatska nije ozbiljno slušala one koji su upozoravali kako je u nizu srednjoeuropskih zemalja ulazak u EU koincidirao s fašizacijom društva, jačanjem raznih revanšizama i početkom odgođene "reprise devedesetih". Stoga se hrvatska srednja klasa našla istinski osupnuta kad su sa svih strana najednom prokuljali zombiji. Bijesna masa koja diljem Hrvatske razbija dvojezične table, homofobni referendum, radikalizacija političke uloge Katoličke crkve, "slučaj Šimunić" i fašističko skandiranje tisuća mladih u Zagrebu i Splitu jasno su pokazali da "dječje bolesti" nisu pospremljene u bavul. Devedesete su se vratile, ali ovaj put "zapravo", do kraja, bez potrebe da se u stilu Franje Tuđmana lavira i crno žbuka crvenim. Pokazalo se da je trinaest ili petnaest godina društvenih reformi, medijske pedagogije, političke konsolidacije i pretpristupnog face-liftinga bilo uzalud, te da je iza jako tanahne fasade "normalizacije" društvo isto kakvo je bilo i ranih devedesetih. Osmaši su se najednom, umjesto da se nađu u srednjoj školi, stropoštali u treći osmoljetke.

Batina bez mrkve

Gotovo istodobno, **Hrvatska je otkrila kako je EU u dobroj mjeri batina - bez mrkve. Mit o beskrajno berićetnim EU fondovima i nepreglednom tržištu koje treba pokoriti u prvih su se šest mjeseci pokazali upravo kao - mit.** Tijekom pregovora, **Hrvatska je morala donijeti niz jako osjetljivih i za vlastitu ekonomiju štetnih odluka,** od odricanja od ribolovne zone, preko uništavanja škverskih dokova i privatizacije koje će jednu od samo dvije hrvatske sofisticirane industrije vjerojatno pretvoriti u grozd malo većih radionica s

Svi naši...

troznamenkastim brojem uposlenih. Sve je to napravljeno da bi zakoračili u Disneyland.

Novi pogled

A što se sad događa? **Hrvatska će - ako je vjerovati onima koji o tome znaju više od mene - u prvoj godini vrlo vjerojatno biti neto davalac. Izgubila je - doduše u manjoj mjeri nego što je strahovala - staro, "jugovičko" CEFTA tržište.** Europski su prodajni lanci skidanje carina i ulazak Hrvatske u EU "proslavljali" velikim sniženjima uvozne hrane i jumbo plakatima s tilsitskim sirom i španjolskom šunkom. Ni jedan od njih nije "proslavio" ulazak u EU akcijom pašskog sira u Beču ili drniškog pršuta u Frankfurtu. **U prvih šest mjeseci u EU, hrvatski je izvoz pao, uvoz se povećao, dug još narastao, a duga, dosadna linija recesijskog minusa koja uz jednu stanku od 2008. ponire nizbrdo, nastavila je ponirati jednako dosadno, sporo i postojano.** Đaci koji su maturirali onda kad je Hrvatska posljednji put bila bez recesije imaju sada 23 godina. **Za cijelu jednu generaciju recesija je svijet u kojem su odrasli, i ulazak u bajni wonderland Unije to nije promijenio ni za jotu.** Nigdje bokori, nigdje saće meda. A da stvar bude gora, nije samo u nas tako, nego i diljem južnog europskog oboda, od Iberije do Slovenije, negdašnjeg tranzicijskog odlikaša koji se sad muči s nedaćama gorim od naših. Ispada da od Europske unije zasad imamo samo jednu korist, a ta je korist ista koju smo imali i dosad kao kandidati. Naime, ona je i dalje "razrednica" koja vas lupi redalicom kad upadnete u prekomjerni deficit ili čačkate manjinska prava, s tim da ovaj put "razrednica" ima manje oruđa na raspolaganju, jer vas iz EU više ne mogu izbaciti. Batina je tu ali tanja, a mrkve nigdje: to je priča o šest hrvatskih europskih mjeseci.

Ukratko, 2013. je promijenila pogled na svijet hrvatske srednje klase. Dvije neupitne istine s kojima je ta klasa živjela, dvije povijesno-političke projekcije oko kojih je organizirala vlastite životne planove, aspiracije, uvjerenje i vrijednosni sustav - ispostavile su se kao trica i kućina. I to je, osobno mislim, glavni razlog zašto hrvatskim društvom plamti kolektivna depresija, depresija kakvu ne pamtim od najgore ratne godine - posve mračne, beznadne 1993.

Totalna depresija

Razloga za tu depresiju dakako ima. Na prvom mjestu, sad već petogodišnja recesija, jezivih 350.000 nezaposlenih, kritično niska zaposlenost od 49%. Razloge za depresiju daje nam i novi kulturološki rat, uspon fašističke i/ili tvrdo ekstremne desnice. **Razloge za depresiju daju nam i sve novi i novi korupcijski skandali** koji sa svakim bijelim medvjedom i Vlahom Bukovcem otkrivaju nove stupnjeve objesti. **Razloge za depresiju nam daje i aktualna vlast koja se dvije godine ne može dogovoriti oko jednog jedinog poreza, koja ključne resurse zajednice predaje na upravljanje**

privatnom sektoru jer ih sama nije kadra urediti, a **novim zakonima i ustavnim promjenama žbuka i krpi kaverne u pravnom poretku** koje je sama izbušila prethodnima. Razlog za depresiju je **na koncu i opozicija koja će za dvije godine prilično vjerojatno doći na vlast, a da se još uvijek sama sa sobom ne može dogovoriti** jesu li joj politički smjer Pinochet i Thatcher ili socijalno-katolički etatizam. Sve su to debeli, sasvim konkretni razlozi da se bude depresivan.

Može li biti bolje

Ipak - ja mislim da su pravi razlozi za sumračno, pesimistično ozračje kudikamo dublji. Pravi razlozi su ti što je hrvatska urbana "middle class" shvatila da sve u što je kako-tako vjerovala više ne vrijedi. I ne samo da ne vrijedi kod nas, nego ne vrijedi ni drugdje diljem Europe, od srednjoeuropskih zemalja koje se jedna za drugom pretvaraju u parafašističke, korumpirane, berluskonizirane zombije, a pogotovo ne vrijedi na mediteranskom obodu gdje od Portugala do Grčke zemlje slične nama uviđaju da u vrlo novom svijetu nemaju ni svrhu, ni mjesto, osim što su same po sebi mjesto na koje se treba pobosti suncobran i prostrti šugaman. Reklo bi se - ni "komparativna iskustva" ne daju nam puno prostora za vjeru da bi moglo biti bolje. **Savršeno smo se uklopili u jug Europe, u poverty row nezaposlenih naroda u kojima rijetke jedinke s plaćom kupuju sitne potrepštine proizvedene u Aziji i tehniku proizvedenu u Njemačkoj.** Ako je njima tako, po čemu bi se mi smjeli nadati drukčijem? **Po tome što još uvijek imamo dovoljno obale da bi je izbetonirali resortima?** Po tome što nam se kao "razvojni model" nudi prodaja svaki put nove fete prostora da se preživi od prvog do prvog?

Probuđena iz sna

Takva - otčarana, probuđena iz sanjarije, ogoļjena u tome da je vjerovala u besmislice - **Hrvatska dočekuje 2014.** Pri tom **svatko u ovom društvu ima drugu agendu za budućnost.** Pučka desnica ufa se u politički prevrat i uspostavu "svog kalifata" gdje će nezaposleni lumpenproleter i opet gledati Sedlarove filmove, klanjati se na Medvedgradu i pjevati himnu s pesnicom na srcu. Klinci su našli svoje toplo, meko i uljubljeno ideološko utočište - za većinu, to je fašizam, za manjinu ružičasto piturani, idealizirani titoizam. Crkva računa da će sad konačno uspjeti ono što nije uspjela s Tuđmanom: **zavesti markičevsku teokraciju u kojoj se za zakone i političke odluke pita politburo pravog hrvatstva - to jest njih.** A **urbana, liberalna srednja klasa** - dakle klasa koja je najviše vjerovala da će "ovo" doći i da će "ovo" biti dobro - i sama ima svoj plan. Taj je plan najjednostavniji: **prvom zgodnom prigodom šmugnuti u Dublin, Graz ili Malmö.**

Tako - svaki sa svojim planovima - naši sugrađani ulaze u 2014. U godinu koje se boje koliko se od rata nisu neke godine bojali.

Jutarnji list, Hr. 25.12.2013.
(Podvukla - Iskra)

Jurica Pavičić

ЕВРОАЗИЈСКА УНИЈА УМЕСТО ПОЛИТИЧКЕ И ВОЈНЕ НЕУТРАЛНОСТИ

Повод за овај текст је објављивање делова из књиге *Војислава Коштунице Политичка неутралност или Европска унија*, који су се појавили у више средстава јавног информисања (Политика, званични сајт ДСС, пренели су НСПМ, Нови стандард). Опширно Коштуничино образлагање ћу свести на једну изјаву која сублимира његов предлог:

Коштуница: "Зато сматрам да би било најбоље, да би било неопходно организовати слободни референдум о напуштању европских интеграција најкасније почетком 2015. године. Период од годину дана сасвим је довољан да се у Србији поведе одговорна расправа између присталица Европске уније и присталица политичке неутралности."

Коштуничина понуда о политичкој и војној неутралности Србије, у даљем тексту – неутралности, носи много слабости које када се све саберу, представљају веома лош спољнополитички став, који би Србији могао да нанесе много штете. Ево зашто.

1. Потпуно је нејасно довођење у везу избора између чланства у Европској унији и неутралности, јер у самој ЕУ постоји пет земаља које су неутралне, а то су: **Аустрија, Финска, Шведска, Ирска и Малта**. За све неутралне државе чланице Европске уније постоји посебна одредба у којој се каже да се неће прејудуцирати специфичан карактер политике безбедности и одбране појединих држава чланица. Ту се мисли управо на ових пет земаља. Ова чињеница јасно ставља до знања да се може бити неутралан паралелно са чланством у Европској унији, тако да Коштуничино супротстављање чланству у Европској унији и неутралности нема смисла. А заговорници уласка Србије у Европску унију би једноставно могли да кажу – Па добро, нема проблема, и ми смо за то да Србија буде неутрална, али и да буде чланица Европске уније као горепомнутих пет земаља и зато не видимо колизију између ове две ствари, па је самим тим и референдум по том питању илузоран. Дакле, **избор који Коштуница предлаже није заснован на стварном антагонизму, па тиме остаје само напуштање европских интеграција**. Међутим, ту долазимо до тачке 2.

2. У Коштуничиним виђењу спољнополитичког пута Србије фигурирају само две могућности: чланство у Европској унији и неутралност. Иако смо у тачки 1. показали бесмисленост

супротстављања чланства у Европској унији и неутралности, ипак ћемо прокоментарисати овај двојни избор. **Зашто само две могућности за избор? А где је трећа – евроазијске интеграције?** Евроазијске интеграције су формат у коме би Србија могла да уђе у директан спасоносни савез – интеграцију са Русијом и њеним савезницима. **Зашто Коштуница из спољнополитичког избора елиминише огроман део популације који је не само за сарадњу, већ и за савез са Русијом у оквиру евроазијских интеграција?**

Евроазијске интеграције имају две компоненте: **економску (Царински савез, будући Евроазијски економски савез) и војну (Организација договора о колективној безбедности – ОДКБ)**.

Економска компонента не носи директан политички карактер, али само њено постојање има политичку конотацију јер се односи на стварање мултиполарног света које се огледа и у економији. Постојање политичког контекста се најбоље види управо у последње време на примеру украјинске кризе и самита "Источног партнерства" одржаног у Вилњусу, који је доживео дебакл. У позадини ових догађаја стоји опредељивање за Европску унију или за евроазијске интеграције, а за шта је доказ да је једна од држава кандидата за потписивање уговора о приступању Европској унији у Вилњусу била и Јерменија, која је одбила да потпише тај уговор и определила се за евроазијске интеграције. **Политички контекст и у случају украјинске кризе и у случају избора који је направила Јерменија је управо у томе да се не може бити у исто време и чланом Европске уније и Царинског савеза, што представља прави антагонизам, а не Коштуничин предлог**. Подсетимо при томе да Јерменија нема заједничку границу са земаљама Царинског савеза (као и Србија) и да се налази у не баш пријатељском окружењу Азербејџана, Грузије и Турске. Али, **Јерменија није сматрала да је боље бити неутралан као што сматра Војислав Коштуница, већ је дубоко у евроазијским интеграцијама и то као пуноправни члан војног савеза ОДКБ који је штити од могућих напада Турске и Азербејџана, а сада улази и у евроазијске економске интеграције који су виши степен економског повезивања са Русијом и њеним партнерима у Царинском Савезу**.

Значи, Јерменији није био довољан

Евроазијска унија...

досадашњи повлашћени положај у економској сарадњи са Русијом, већ иде корак даље. Зашто? Зато да би имала још више економске користи и да би народ Јерменије живео боље. Војислав Коштуница не мисли тако. Он је за неутралност. Јерменија се управо због окружења у коме се налази обезбедила. **Јерменија врло добро зна да међународно право практично не постоји и да је уместо њега на снази право које се заснива на сили и да је један од фактора одвраћања од могуће агресије на њену територију поседовање моћног наоружања.** А Јерменија је управо од Русије купила одбрамбени ракетни систем С-300. Да, Јерменија има овај систем, а не папир на коме пише – ми смо неутрални. **Изгледа да Војислав Коштуница планира да у случају неке нове агресије на Србију маше папиром на коме пише "Србија је неутрална".** Не, тај папир не помаже. Али помаже С-300 и пуноправно чланство у ОДКБ. Сматрамо да је пример Јерменије и те како добар за Србију, јер се Србија налази у сличном, па чак можда и лошијем геополитичком положају од Јерменије, јер је много грабљивица које већ грабе свој плен од слабе Србије или које се спремају да грабе. У данашњем свету неутралност, несврстаност или било која друга неприпадајућа опција значе само једно, а то је да земља која има неприпадајући статус може у било ком тренутку бити нападнута од стране светских силника ако се нађе на путу њихових интереса. Зар нам недавни примери Југославије, Ирака, Авганистана и Либије нису довољни?

Србији би и те како одговарало пуноправно чланство у ОДКБ јер чланство у ОДКБ гарантује помоћ свих чланица организације земљи чланица која би се нашла под претњом напада споља. Ево само два примера:

– Из Договора о колективној безбедности (члан 2):

"У случају појаве претњи за безбедност, стабилност, територијалну целовитост и суверенитет једне или више земаља-чланица (мисли се на чланство у ОДКБ) или претњи међународном миру и сигурности држава – учесници (мисли се у ОДКБ) одмах ступају у међусобне консултације са циљем координације својих позиција, разрађују и примењују мере за указивање помоћи државама-чланицама са циљем одстрањивања постојећих претњи."

Замислите да је Србија, то јест тада несврстана Југославија, 1999. године била у ОДКБ, да ли би уследио напад НАТО пакта. Практично искључено.

– 23. септембра ове године у Сочију на

редовном заседању Савета ОДКБ донета је одлука да земље-чланице ОДКБ пруже војно-техничку помоћ пограничним јединицама Таџикистана са циљем јачања контроле таџикистанско-афганистанске границе јер се и сада, а посебно после најављеног напуштања Афганистана од стране НАТО трупа очекују појачане активности талибана у правцу Таџикистана које би могле да доведу до дестабилизације ове земље.

Замислите да је Србија чланица ОДКБ и да добије овакву подршку на србско-албанској граници.

Дакле, војна компонента евроазијских интеграција – **ОДКБ итекако носи политички контекст, јер се ради о војном савезу независном од НАТО пакта.** Али, за разлику од НАТО, ОДКБ није агресивна организација, већ има изразито одбрамбени и одвраћајући карактер, тако да војници из Србије не би учествовали у агресивним војним кампањама, већ у заједничким маневрима са другим чланицама ОДКБ, као у и операцијама заштите мира на евроазијском простору. Овде је врло важно то да би војска Србија имала и могућност да се обучава по руском моделу.

За Србију би било од велике важности да уђе у процес пуних економских евроазијских интеграција, то јест да почне преговоре за приступање Царинском савезу (будућем Евроазијском економском савезу) који би јој донео велике могућности за економски опоравак и развој. **Уместо да буде трећерезредна земља Европске уније** гурнута у нову регионалну Југославију **Србија би у Царинском савезу била пуноправни прворазредни члан.** Улазак у Царински савез би био корак даље за Србију која већ сада има бесцарински трговински режим са Русијом, јер би економски маневарски простор био проширен на све земље чланице Царинског савеза и јер би проток робе, капитала, услуга и радне снаге био слободан. Према томе, интегративни ниво је виши од билатералне економске сарадње и даје веће могућности за економски развој.

Дакле, евроазијске интеграције, и економске и војне су далеко боље решење од неутралности и зато предлажемо одржавање референдума са питањем где би се грађани Србије опредељивали између три опције: евроатланских интеграција, евроазијских интеграција и неуласка у било какве интеграције. Рок за кампању би био годину дана од одређивања датума референдума уз услов да заговорници све три опције имају подједнаке услове за промоцију својих ставова у свим медијима уз могућност сучељавања ставова.

НСПМ, 18.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Горан Тешић

НЕНАД ПОПОВИЋ:

КАКО ДА САРАЂУЈЕМО СА РУСИЈОМ

– Убедљиви разлози и конкретни подаци о користи сарадње –

После избора 2012. промењена је влада која је најзаслужнија за заузимање политиког курса да „Европа нема алтернативу”. Упркос томе званична политика Србије према ЕУ остала је непромењена. Чини се да је главни приоритет наше спољне политике и даље чланство у Европској унији по сваку цену. Да ли Европска унија заиста нема алтернативу?

— Србија мора да зна – Европска унија има алтернативу: економски самосталну, политички и војно неутралну Србију, која не живи од помоћи са Запада, већ излаз из економске кризе види у отварању нових спољнотрговинских хоризоната, међу којима је најперспективнији свакако будући Евроазијски економски савез, предвођен Русијом. Парадоксално је да – док се сарадњи Србије са Русијом и чланицама Евроазијског економског савеза стављају клипови у тачкове – водеће чланице ЕУ излаз из кризе виде управо у сарадњи са истоком. Наиме, Немачка је прва у ЕУ пребродила економску кризу управо захваљујући заокрету у спољнотрговинској политици. Она је преоријентисала свој извоз са ЕУ, која је у великом економском паду, на тржишта Русије и Казахстана, која су у незадрживој експанзији. Пољска је у последње три године преполовила извоз у ЕУ, а истовремено повећала извоз у Русију за 50 одсто. Италија је 2013. повећала извоз у Русију за 24, Белгија за 20 одсто. Мит о Европској унији као „економском рају” је срушен, као што је некада срушен берлински зид. Не смемо да дозволимо да Србија опет буде једина земља која је пресавала пад берлинског зида. Морамо да превазиђемо стереотипе, као што су то учиниле друге земље, и да почнемо да се водимо искључиво сопственим економским интересима. А наш интерес је да имамо најбоље економске односе са ЕУ, али да не постанемо њен члан.

Како коментаришете садашњу економску ситуацију и ЕУ и како би она могла да се одрази на Србију?

— Имам велико поштовање за земље чланице ЕУ, али треба бити реалан и рећи да се ЕУ налази у највећој кризи од свог оснивања. Незапосленост у еврозони достигла је рекордан ниво од 11,6 одсто. У Шпанији и Грчкој стопа незапослености је преко 26 одсто, док незапосленост младих у овим земљама прелази 55 одсто. Ниво јавног дуга у еврозони износи 93 одсто БДП. Парадигма о неизбежном чланству у ЕУ као једином гаранту економског просперитета брутално је срушена 2008. године, почетком глобалне финансијске кризе која је довела до неповратних политичких, економских и социјалних промена у Европи. За само пет година отворено је питање опстанка Европске уније, њене поделе на моћан центар и сиромашну периферију, њеног капацитета за пријем нових чланица. Извоз у ЕУ чини 60 одсто укупног извоза Србије. Ми морамо да поштујемо ЕУ као нашег важног економског партнера и да са њим развијамо најбољу економску сарадњу. Али истовремено морамо да тежимо томе да уравнотежимо структуру свог извоза

како би избегли да као држава зависимо економски само од једног партнера или како би наш народ рекао „да не стављамо све јабуке у исту корпу”.

Годинама упозоравате на опасности којима ће бити изложена српска пољопривреда од 2014. због ССП и либерализације трговине са ЕУ. Да ли је Влада могла да уради више како би заштитила домаће произвођаче и тржиште?

— Наши званичници занемарују чињеницу да је ССП као споразум изгубио функцију коју је имао пре 15 или 20 година. Тада су земље кандидати укинули царине свесне чињенице да ће им привреда од тога трпети штету, али знајући да ће та штета бити надомештена фондовима ЕУ. Али ЕУ се налази у највећој кризи од свог оснивања и она смањује своје фондове усмерене ка кандидатима. Привреда Србије трпи огромну штету због примене ССП, а никада неће добити средства од ЕУ којом ту штету може адекватно да надомести. Наша земља је од 1. јануара 2014. године потпуно укинула царине на увоз пољопривредних производа из ЕУ. Све друге земље су то чиниле годину или две пред улазак у ЕУ, а Србија је то учинила онда када се пред њом налази пут од 10 до 20 година да постане члан ЕУ. Наша пољопривреда не може да издржи борбу са оштром конкуренцијом произвођача из ЕУ који добијају 10 до 15 пута веће субвенције од својих држава, имају лакше услове за добијање кредита, а камате су им неупоредиво мање. А да не помињемо то да нико од њих није имао санкције нити је био бомбардован као српски сељак. И прошла и актуелна влада знале су да од 01. јануар 2014. ступа на снагу потпуна либерализација увоза из ЕУ, али нису припремиле план заштите српске пољопривреде. Штавише, у буџету за 2014. издвајања за пољопривреду смањене су за чак 3 милијарде динара у односу на прошлу годину.

Чекају ли нас још неке опасности на дугом путовању у ЕУ?

— Још једна, вероватно највећа опасност за српску привреду и пољопривреду долази од чињенице да ће на основу ССП–а странци моћи да у Србији слободно купују пољопривредно земљиште већ од 1. јануара 2017. По ССП–у, Србија се обавезала да ће у року од четири године по ступању на снагу споразума допустити држављанима свих чланица ЕУ, како правним тако и физичким лицима, да неметано купују њене плодне оранице. Србија је једина земља која ће то дозволити, а да још није ни постала члан ЕУ. Чешка је то урадила десет година после уласка у ЕУ, Пољска након 12 година од уласка, а Хрватска је договорила седам година плус још три додатне. Процењено је да ће 2050. године на свету живети девет милијарди људи, а да ће најважнији ресурси бити вода и храна. Србија треба ове ресурсе да чува и да их стави у функцију унутрашњег развоја, а не да дозволи да њени најважнији ресурси падну у туђе руке и да зависимо од других.

У књизи се често позивате на бројке. Шта нам оне говоре када је реч о досадашњој примени

Како да...

ССП?

— Иако увоз роба и услуга у нашу земљу стално расте, приходи буџета Србије по основу царина, због примене ССП стално падају. Бројке су поразне. У 2008. години, последњој години пре него што је Влада Србије одлучила да једнострано примени ССП, од царина је наплаћено 800 милиона евра. Само годину дана касније од царина је наплаћено 500 милиона евра. Следеће 2010. приходи од царине наставили су да падају и били су мањи од 430 милиона евра. Тај тренд настављен је и у наредном периоду, тако да је од царина у 2011. наплаћено свега 380 милиона евра, а 2012. тек нешто више од 315 милиона евра. У 2013. приход од царина износио је око 280 милиона евра. Да није било једностране примене ССП, јавни дуг Србије могао је тренутно да буде за милијарду и по до две милијарде евра мањи, јер су за толико могли да буду већи приходи буџета од царина. Индиректну штету од ССП је много теже израчунати, али је њено дејство још дуготрајније и штетније. Највећу штету је претрпела пољопривреда која запошљава преко милион људи у Србији.

Шта Србија треба да уради како би додатно унапредила сарадњу са Руском Федерацијом?

— Наша влада и њене институције морају да пруже конкретну подршку привредницима за излазак на велико и захтевно руско тржиште. Као први корак, **Србија треба да оформи Гарантни фонд који би гарантовао за извозно оријентисане кредите и извозне гаранције за послове српских предузећа у Русији.** У следећем кораку, Србија треба, заједно са руском страном, да инвестира у изградњу логистичко-дистрибутивних центара на територији Србије и Русије, одакле би се српска роба пласирала на руско тржиште. Тржишта Москве и Санкт Петербурга јесу велика, али је и конкуренција највећа. Зато је за нашу привреду најпаветније да се оријентише на руске регионе, од којих су најперспективнији Краснојарски крај, Урал, Западни Сибир, Источни Сибир, Далеки исток и Краснодарски крај. Званичници Србије не треба да се срећу само са председником и премијером Русије, већ и са руским губернаторима, који су по економским потенцијалима пандан премијеру једне европске земље. Сматрам да је највећи проблем у сарадњи Србије са Русијом у томе што се та сарадња одвија стихијски, а не системски.

Шта држава може да учини да би та сарадња постала системска?

— Србија је у последњих 13 година изградила преко 30 институционалних механизма за сарадњу са ЕУ – од канцеларије за придруживање, преко министара и потпредседника Владе задужених за ЕУ до чак два посебна скупштинска одбора посвећена ЕУ интеграцијама. Данас **више од десет агенција у државној администрацији Србије ради на поспешивању односа са ЕУ, а ниједна не ради на односима са Русијом или Евроазијским економским савезом.** За ових 13 година више од 10 хиљада људи било је стављено у функцију развоја односа са ЕУ, како у Влади и њеним агенцијама, тако и у Скупштини Србије. У том периоду **потрошено је више стотина милиона евра за развој сарадње са ЕУ.** Логично је да је после толико уложених напора и средстава извоз Србије у ЕУ већи него извоз у Русију. Али, **када би**

само половина средстава која је усмерена у сарадњу са ЕУ била усмерена у развој институционалне и системске сарадње са Русијом, могу да гарантујем да би извоз у Русију за неколико година престигао садашњи извоз у ЕУ. За почетак предлажем да Влада Републике Србије оформи само једно тело, Канцеларију за сарадњу са Русијом, која би израдила десетогодишњу стратегију за економску сарадњу са Русијом. Ова стратегија би одредила конкретне кораке за унапређење сарадње две земље у свим областима привреде, у пољопривреди, прехранбеној индустрији, машиноградњи, војној индустрији, енергетици, текстилној и дрвној индустрији.

Да ли продубљивање сарадње са ЕУ може да угрози сарадњу са нама наклоњеном Русијом?

— Србија је једина земља на свету која има споразум о слободној трговини са Царинском унијом коју чине Русија, Казахстан и Белорусија. То је тржиште од приближно 200 милиона људи, где Србија практично све своје производе може да извози без царина. То нам омогућава да у старту будемо 15–20 одсто јефтинији од конкуренције из других земаља. Излазак на ово тржиште је јединствена шанса за раст извоза, а самим тим и за раст привредне активности и отварање нових радних места у Србији. Такође, **бесцарински споразум је велика шанса за привлачење страних инвеститора, који преко Србије могу да добију приступ великом руском тржишту по повлашћеним условима.** Када је немачки произвођач чарапа Фалке отворио производњу у Лесковцу, чарапе су ушле у сам врх производа које највише извозимо у Русију. Од званичника ЕУ смо чули да ће **Србија, ако настави дубље са европским интеграцијама, морати да се одрекне овог споразума.** То је још један разлог зашто Србија треба да прогласи политичку неутралност. Као политички **неутрална држава Србија ће самостално моћи да одлучује о својим међународним споразумима, а не да јој то диктира неко са стране.**

У Србији је, упркос противљењу јаких лобија, започела градња Јужног тока. Шта овај гасовод доноси Србији у економском, али и политичком и геополитичком аспекту?

— Посматрано са економског аспекта, изградња гасовода Јужни ток у Србији допринеће **повећању запослености и укупне привредне активности у земљи.** Изградња гасовода може да обезбеди инвестиције од преко две милијарде евра и да директно упосли пет хиљада људи. Индиректно може да запосли и неколико десетина хиљада, будући да ће српске компаније изводити бројне пратеће и услужне делатности на изградњи гасовода. С друге стране, **постојање гасовода на дужи рок омогућиће стабилан и одрживи развој привреде, а посебно производне индустрије** која користи гас као енергент или сировину у производњи. Поред тога, као учесница Јужног тока, Србија има могућност **складиштења гаса у Банатском двору** и другим потенцијалним складиштима гаса, што с једне стране **осигурава енергетску безбедност грађана и привреде,** док с друге стране пружа могућност да се гас складишти онда када се најмање користи, у летњим месецима, а продаје на тржишту онда када је његова цена највиша, у зимским месецима. Такође, учешћем у пројекту Јужни ток **Србија ће само од годишњих такси на промет гаса зарађивати око 200**

милиона евра годишње. У политичком смислу, са овим гасоводом Србија постаје важно европско геостратешко чвориште, из којег може да црпи и економски и политички утицај, с обзиром на све веће потребе за енергентима у ЕУ. Као једина земља учесница овог споразума која није чланица ЕУ, Србија ће од стране Брисела бити третирана са више пажње, а њени интереси са више уважавања. Јужни ток ће ојачати међузависност актера који учествују у том пројекту и допринети **повећању степена националне безбедности** – тако да никоме неће бити у интересу да се на овом простору стварају сукоби и нестабилности које би могле да резултирају прекидом снабдевања гасом. Другим речима, НАТО никада не би бомбардовао Србију да је она 1999. године имала Јужни ток.

Како коментаришете упозорења која стижу из Европске комисије да су уговори који дефинишу изградњу Јужног тока у супротности са законима ЕУ. Да ли то може да угрози изградњу гасовода кроз нашу земљу?

— Русија је у последњих неколико година заокружила своју енергетску доминацију у Европи. С једне стране, постигнути су споразуми о изградњи гасовода Северни и Јужни ток, које је руски Гаспром склопио са највећим енергетским компанијама из Немачке, Француске и Италије. С друге стране, куповином акција нафтне компаније ТНК–БП, руска нафтна компанија Роснефт постала је највећа нафтна компанија на свету. Ова компанија је прошле године исплатила највеће дивиденде у историји. Логично је да постоје земље којима не одговара руска енергетска доминација у Европи и које покушавају све да ту доминацију спрече. Међутим, ти покушаји су јалови. Уговори о Јужном току су међудржавни споразуми који се односе на прекограничне пројекте за које првенствено важи међународно право, а не закон ЕУ. С друге стране, садржај тих споразума је већ годинама доступан јавности, па је чудно зашто Европска комисија отвара ово питање тек сада, када је већ почела изградња гасовода. По свему судећи, ово питање биће решено на тај начин што ће бити направљен изузетак од законодавства ЕУ, као што је то учињено код гасовода ОПАЛ, који представља копни део гасовода Северни ток између Немачке и Русије. Немачка је потписала директан споразум са Русијом, игноришући директиве ЕУ. Она је тиме показала колико је Северни ток за њу важан, као и то да је спремна да по сваку цену штити своје државне и економске интересе.

Које су перспективе у сарадњи са Евроазијском економском заједницом?

— Земље Евроазијског економског савеза, Русија, Белорусија и Казахстан, заједно чине 15 одсто земљане површине света, представљају највећег светског произвођача гаса, нафте, сунцокрета и шећерне репе, другог највећег произвођача кромпира, трећег највећег произвођача пшенице, меса и цемента. Унутар ЕЕС, за само две године, од 2010. до 2012, трговинска размена држава чланица повећана је са 45 на 68,5 милијарди долара, док је трговинска размена са трећим земљама у току 2012. била 939,3 милијарди долара. Јасно је да су економски потенцијали сарадње Србије са државама чланицама будућег Евроазијског економ-

ског савеза огромни. Реч је не само о енергентима, пољопривреди и трговини, већ и о многим другим развојним инфраструктурним, грађевинским и саобраћајним пројектима. На изградњи инфраструктуре за зимску олимпијаду у Сочију, као и на другим пројектима у Русији, ради око 40 хиљада наших инжењера и радника. Они на тај начин издржавају 40 хиљада породица у Србији. То је као да сте у Србији отворили 400 фабрика са по сто запослених. И то са платама које су много веће од просечне плате у Србији. Не заборавите да одмах после Сочија у Русији крећу припреме за Светско првенство у фудбалу 2018. То је велика шанса за наше пројектантске и грађевинске фирме. С друге стране, можемо да очекујемо десетине милијарди евра инвестиција из Русије, Казахстана и Белорусије у српску инфраструктуру и пољопривреду у следећих 20 година.

Шта у овом тренутку видите као први конкретан корак у сарадњи са овим савезом?

— Већ сам водио прелиминарне разговоре о могућности да Србија постане члан Евроазијске развојне банке. Та врата су нам широм отворена. Као члан ове банке могли бисмо да користимо њена средства за развојне пројекте у Србији. Евроазијска развојна банка тренутно располаже капиталом од око четири милијарде евра којима финансира развојне пројекте у Русији, Казахстану, Белорусији, Јерменији и Киргизији. Тиме су обухваћени изградња хидроелектрана, модернизација железнице, па чак и развијање нових модела руских авиона „сухој”. Киргизија и Јерменија су постале акционари ове банке са симболичним капиталом од сто хиљада долара. Исто треба да учини и Србија.

Да ли је сарадња са овим савезом у супротности са ставом ДСС о политичкој неутралности?

— Евроазијски економски савез је, као што му и само име каже, економски, а не политички савез. Србија треба да буде политички неутрална држава која ће развијати подједнако добру сарадњу како са ЕУ тако и са земљама евроазијског економског простора. Суштина је у вођењу уравнотежене спољне политике која ће бити заснована искључиво на нашим економским интересима.

Украјинско одбијање ССП са ЕУ и њено окретање још ближој сарадњи са Русијом несумњиво је један од најзначајних политичких догађаја у претходној години? Да ли су за такву одлуку Украјине превагнули политички или економски разлози?

— Одлука Украјине је показала да све озбиљне државе прво мисле на економију када доносе важне стратешке одлуке. Украјина је одбила да потпише ССП са Бриселом јер већу шансу за своју економију види у приближавању Руској Федерацији. Бројке су сурово реалне. Уколико би потписала ССП, евентуални добитак од претприступних фондова ЕУ не би никако могао да надомести губитак који би Украјина имала да се одрекла тржишта Русије, Белорусије и Казахстана, који се већ сада процењује на пет милијарди долара. ЕУ је понудила Украјини свега 610 милиона евра, али условљених строгим аранжманом са ММФ, док је Русија одмах ставила на располагање 15 милијарди евра, уз додатних пет милијарди индиректне помоћи. С друге стране, ССП забрањује Украјини да извози гас, нафту и струју по

Како да...

ценама вишим од унутрашњих, што значи да би, уколико жели да Европи продаје енергенте, Украјина морала да подигне цене за своје грађане. Осим ових података, треба имати у виду статистику досадашње сарадње Украјине са ЕУ. **Од када се Украјина поделила за европски пут крајем деведесетих година, спољни дуг је порастао за преко 120 милијарди долара. Стопа незапослености након ступања на снагу Споразума о партнерству и сарадњи са ЕУ је од 4,3 порасла на 7,5%. Буџетски дефицит је од 1999. до 2012. порастао са 500 милиона на чак 7,6 милијарди долара. Украјина је рекла „не“ ЕУ из чисто економских разлога. Исто треба да учини и Србија.**

У домаћој јавности се ретко помиње да је Исланд прекинуо ЕУ интеграције. Шта је ову острвску државу навело на такав корак?

— Исланд је у јуну 2013. године објавио да се повлачи из преговора за чланство у ЕУ јер више „не види интерес од учлањења у овај савез“. Након три године преговора, 27 отворених и 11 затворених поглавља, Влада и народ Исланда су проценили да је за њих питање националног суверенитета кључно и изнад чланства у Европској унији. Наиме, уколико би Исланд постао чланица ЕУ, морао би да прихвати заједничку политику риболова ЕУ, што значи рестриктивне квоте и за Исланд драматичан пад прихода. А риболов за ову земљу значи 12 одсто БДП, 40 извоза, 15 одсто радних места. То је њихов „хлеб и путер“ који они бране по сваку цену. Одлука Исланда да одустане од уласка у Европску Унију показује како реализам може да превлада над догмом да ЕУ нема алтернативу.

Каква су искуства Швајцарске неутралности? Да ли је неутралност донела изолацију Швајцарској?

— Швајцарска се налази у срцу Европе, али није члан ЕУ нити НАТО. Напротив, Швајцарска има дугу и врло укоренењу традицију политичке и војне неутралности, а односе са ЕУ заснива на билатералним уговорима. Једна од карактеристика Швајцарске јесу референдуми и народне иницијативе, као облици непосредне демократије којима њени грађани утичу на доношење важних стратешких одлука. Посебно важан референдум организован је 1992. године, када је грађанима постављено питање да ли желе да Швајцарска ратификује споразум са Европском економском заједницом, односно да Швајцарска постане њен члан. Грађани су одбацили улазак Швајцарске у ЕУ, сматрајући да то није у њиховом националном и економском интересу. Резултат референдума био је изненађујући, будући да је само једна странка позивала да се гласа против уласка Швајцарске у ЕЕЗ – Швајцарска народна партија. Ова партија тада није била велика, а данас је најјача политичка организација у Швајцарској. Поређења са Србијом намећу се сама. Демократска странка Србије је на почетку 2014. једина парламентарна странка која се противи чланству Србије у ЕУ. С друге стране, 90 одсто посланика и готово цела политичка сцена заговара улазак Србије у ЕУ. Међутим, швајцарски пример доказује да се мишљење народа некад драстично разликује од мишљења политичке елите. Да политика неутрал-

ности није политика изолације и препрека економској сарадњи, већ напротив, да је подстиче, говоре и подаци о економској сарадњи Швајцарске и ЕУ. Швајцарска је четврти најбитнији спољнотрговински партнер ЕУ, након САД, Кине и Русије. У 2012. години, 56 одсто швајцарског извоза било је у ЕУ. Међутим, да Швајцарска спроводи и диверзификацију спољне трговине може се видети на примеру једног од њених најпознатијих извозних артикала – чоколаде. Последњих година примећена је стагнација, па чак и опадање извоза чоколаде из Швајцарске у земље ЕУ, док с друге стране, расте извоз швајцарске чоколаде у Русију и земље евроазијског простора.

Важите за политичара ког уважавају и на истоку и на западу. Да ли се након објављивања ове књиге бојите да вам не пришију етикета да сте „еврофобични“, и „антиевропски“ настројени?

— Разлика између евроскептицизма и еврофобије јасно постоји. Евроскептицизам није мржња према ЕУ, већ рационалан и критички став према ЕУ. Мој став се не разликује од става две трећине грађана Европске уније који не верују у опстанак ЕУ у садашњем облику. Према последњим истраживањима јавног мњења, 59 одсто грађана Немачке нема поверења у ЕУ, док је 2007. у тој земљи постојало двотрећинско поверење у ЕУ; у Италији је данас 53 одсто скептика, што је за половину више него пре шест година. У Француској се подршка ЕУ убрзано смањује и тренутно је на рекордно ниском нивоу од 40 одсто. Највећи пораст скептицизма забележен је у Шпанији, са 23 одсто 2007. године, на данашњих 72. Пре кризе, 2007. године, сматрало се да је Британија, са 49 одсто неповерења у ЕУ, била непревазиђени евроскептик, али у овом тренутку четири највеће државе у еврозони, Немачка, Француска, Италија и Шпанија, имају мање поверење у институције ЕУ него што је Британија имала 2007. године. Цела Европа је схватила да се ЕУ налази у дубокој политичкој и економској кризи и да је потребно тражити нове алтернативе. Једино српска политичка елита и даље сматра да „Европа нема алтернативу“.

На крају, да ли очекујете да ће на пролеће бити расписан ванредни парламентарни избори у Србији?

— ДСС се залаже за хитно расписивање избора и за то видимо два суштинска разлога. Први је државни, а то је спровођење бриселског споразума који је противуставан односно наставак ЕУ интеграција које доносе нове уцене и условљавања за Србију. Други разлог је економски, и он се односи на спровођење ССП чије ће одредбе о укидању царина на увоз пољопривредних производа из ЕУ уништити домаћу привреду. Сазрело је време да у Србији почне јавна дебата о томе да ли је за нашу земљу боља политичка неутралност или Европска унија. Не треба да се закопавамо у ровове, већ треба заједнички, кроз аргументовани дијалог, да пронађемо најбољи пут за Србију. Након ове јавне расправе, 2015. године, треба расписати референдум на којем ће се грађани Србије изјаснити да ли су за или против ЕУ. Референдум је без сумње најмеродавнији и најдемократски начин одлучивања.

Печат, 17.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Љиљана БОГДАНОВИЋ

Прегруписавање и ванредни избори због саботаже руско–српских односа?

СЕНКЕ ЕВРОАТЛАНТСКОГ ТОТАЛИТАРИЗМА НАД СРБИЈОМ

Чак и они који су прогнозирали да ће почетак градње „Јужног тока“ означити и почетак озбиљних политичких престројавања у Србији и око Србије, тешко да су могли претпоставити дубину тог процеса и брзину његовог одвијања. Свесни да се њихова испразна обећања о имагинарним вредностима које чекају на крају европског пута, суочавају са конкретним руским пројектом који се може и физички и финансијски опипати, и још свеснији чињенице да у том суочавању време не ради за њих, идеолози евроатлантизма кренули су у мобилизацију и груписање свих својих референата и плаћеника у Србији и око Србије. Њихов план је да, док су још увек јачи, односно док у потпуности контролишу медије и државни апарат, крену у велику офанзиву чији ће главни правци бити:

- максимално ометање пројекта „Јужни ток“ на свим нивоима
- максимално приближавање структурама НАТО-а у постојећим околностима
- ванредни избори чим се изврше неопходне припреме, како би се, док је још висок рејтинг СНС-а, колицоном листом, дао легитимитет оним евроатлантским снагама (странке и тзв. нестраначки појединци) које немају подршку у бирачком телу
- ширење анти-руског расположења (како би се зауставио или барем смањио огроман раст Путинове популарности).

Све ово евроатлантистима неопходно је како би што дуже одржали илузију европског мита, јер Европа о којој нам причају Дачић и Вучић у стварности не постоји од Мастрихтског споразума.

Како би ту опсену прогурали као опцију корумпирани српски властодршци су говорили да европски пут нема алтернативу, као и да Русија није озбиљно заинтересована за утицај на овим посторицама. Ивица Дачић, често неодомерен у својим измишљотинама, у том смислу помињао је чак и своје контакте са Владимиром Путином.

Пројекат Јужни ток развејао је све њихове лажи и пропагандне флоскуле. Он је показао не само да постоји АЛТЕРНАТИВА, већ и да је та алтернатива доступна САДА и ОВДЕ, за разлику од њиховог европског пута за који не знамо ни ГДЕ води, ни КАДА би се могло доћи до циља, па чак ни шта је сам ЦИЉ. И више од тога. Јужни ток је показао снагу Путинове Русије и њену спремност да буде тихи пратилац и заштитник тамо где је словенство и православлје.

Управо ово последње највише смета идеолозима евроатлантизма, односно креаторима савремених глобалистичких процеса, јер у новом светском поретку нема места ни словенству, нити православљу, и отуда ова мобилизација и подизање „борбене готовости“ евроатлантских снага у Србији. Но, да видимо које су то снаге и која им је политичка тежина у српском народу?!

Политичко прегруписавање евроатлантиста

Свакако да је у овом тренутку највећа политичка снага евроатлантизма у Србији СНС Александра Вучића. Ова странка доведена је на власт изборном комбинаториком Брисела како би наставила процес потпуног разбијања Србије, као државе српског народа, у тренутку када је корупцијом дегенерисани Тадићев режим изгубио потенцијал и кредибилитет за даље вођење земље у окове евроатлантизма. Читава операција изведена је у складу са принципом „циљ је константа – људи су променљиви“ и осталим Тависток-начелима (1), па је Вучић преузео управљање свим битним полугама државне моћи које је контролисао Тадић, рачунајући и управљање људским ресурсима (од Микија Ракића до Драгана Шутановца). На тај начин сачувани су сви кадрови ДС-а битни за евроатлантско освајање Србије, па се процес евроинтеграција у складу са интересима Брисела, а против интереса српског народа и државе, наставио уз импулс значајног убрзања које обично доносе кадровске промене.

Иако се све до уласка у власт странка повремено користила проруском реториком што јој је привукло и чланство и бираче, СНС је, под новим лидером, у потпуности окренута остваривању стратешких евроатлантских планова. Као најбољи пример за дубину тог опредељења може послужити управо однос према Јужном току, будући да није тајна да је штаб за минирање реализације овог пројекта смештен у Министарству енергетике, који води Зорана Михајловић, потпреседник СНС-а и један од првих Вучићевих сарадника. А она се у СНС-у није нашла случајно!

Зорана је у СНС дошла крајем 2009 године, из Динкићевог Г-17+, који је тада партиципирао у власти (!) и одмах постала члан економског савета ове странке задужена за питања енергетике. Шта мислите зашто? Ево одговора. Зорана Михајловић дипломирала је на Економском Факултету у Београду бравивши рад „Енергетски ресурси у Европској Економској Заједници“, а докторила на истом одбранивши тезу „Енергетика и привредни развој – Анализа међузависности на примеру Србије и земаља ЕУ“. (2)

Али, уз стручно профилисање према ЕУ, што наравно није ништа лоше, она је и члан Саветодавног одбора лобистичке организације „East West Bridge“ (Мост Исток Запад) која представља врата за улазак Србије у „Трилатерарну комисију“. Ова организација у Србији делује од 2009 године, а њени формални оснивачи су, поред осталог, и чланови масонске Регуларне велике ложе Србије (председник је сам Велики Мајстор, др Петар Костић).

Без намере да се сада бавимо овом евроатлантском испоставом у Србији, треба рећи да садашња српска влада, поред Зоране Михајловић,

Сенке евроатлантског...

има на местима државних секретара још три члана ове организације. Овде ћемо поменути Дејана Новаковића, једног од оснивача „East West Bridge“-а и генералног секретара српског огранка Трилатерале, кога је Михајловићева именовала за државног секретара у Министарству енергетике. (3)

Дакле, више од две године пре непосредног преузимања власти од стране СНС-а Зорана Михајловић се, под окриљем ове странке, припремала за своју мисију напада на Јужни ток. Како би њено поље деловања за ту прилику биле што шире она је, крајем августа 2012, на предлог Вучића именована за гувернера Србије у Европској банци за обнову и развој (ЕБРД) (4), коју је покушала да уведе у инвестициони циклус Јужног тока како би се избегло да овај пројекат буде директна руска инвестиција. На срећу, сви њени покушаји да се омете и поремети планирани ток овог пројекта за сада су остали неуспешни. Наравно, борба на овом пољу ће се наставити и биће вођена све док не потече гас, а вероватно и након тога.

Но, да се вратимо улози СНС-а у предстојећој евроатлантској офанзиви. Евидентна је намера Запада да ова странка и њен лидер Александар Вучић буду носиоци тог пројекта, што је и логично узимајући у обзир величину и рејтинг странке. Наиме, у овом тренутку ово је једина странка која има довољно снаге и коалиционог потенцијала да изнесе улазак у власт странкама евроатлантске оријентације које немају подршку бирачког тела за прелазак цензуса (попут Драшковићевог СПО-а), или су на његовој граници (попут Јовановићевог ЛДП-а, и Љајићевог СДПС-а), што је стратешки веома важно за Брисел.

У том смислу Вучић је већ активирао Вука Драшковића „успаваног“ након Тадићевог пада, и он своју кукавну ролу већ игра на страницама српских таблоида, а обавио је и разговоре са Чедомиром Јовановићем, након којих је овај изашао са платформом „Договор“ која управо позива на стварање нечега што бисмо могли назвати евроатлантским фронтом. Све више медијског простора добија и војвођански сепаратиста Ненад Чанак, који поред уобичајених антируских иступа (сада су му мета НИС и Чепурин), тај простор користи и за неодмерено хваљење Александра Вучића, што је свакако необичајено, с обзиром на њихове односе у прошлости и ставове Вучића о статусу Војводине (барем оне познате).

Како би предупредио ширење незадовољства старијих чланова странке због овако отвореног приближавања људима и странкама које је до јуче називао издајничким, Вучић је расписао изборну скупштину СНС-а са намером да утврди лојалну страначку структуру, која ће у потпуности следити његово окретање новим „савезницима“. У том смислу треба имати велики опрез према наводном сукобу Вучић-Џвијан, којим се замагљују стварни циљеви изборне скупштине СНС-а.

Евидентно је да се унутрашње прегруписавање врши и у ДС-у, где је почела демонтажа Драгана Ђиласа који очигледно није имао довољно слуха за стратешке интересе Брисела, будући да је заштри

реторику према Вучићу и Чедомиру Јовановићу у тренутку када Брисел ужурбано збија редове. Иначе, Демократска странка која је до пре две године, била највећа узданица евроатлантизма у Србији, под Ђиласом је доживела страховити пад рејтинга и одлив чланства, али сама та чињеница није превише сметала Бриселу, с обзиром да је процес усмеравањ тако да је одлив ДС-а углавном значао прилив СНС-а (у ову странку прелазили су и читави локални одбори ДС-а), па стратешки интереси евро-атлантизма нису били угрожени. Такође, како је већ поменуто, Вучић је у потпуности сачувао све кадрове ове странке битне за евроатлантске интеграције Србије, што и није чудно с обзиром на исте менторе.

Истина, извесно изненађење представља превремено враћање у игру баш Бориса Тадића, с обзиром да период „тишине“ (рециклаже) политичара истрошених у глобалистичким процесима обично траје бар дупло дуже, али то је само показатељ колико се Бриселу жури, односно колико је уздрман првим варом Јужног тока. Од Тадића се очекује да смањи тензије према СНС-у и ЛДП-у, обезбеди јачање рејтинга странке, али и да крене у константни притисак на Томислава Николића, с обзиром да је у овом тренутку Николић превише лагодно позициониран са аспекта бриселских интереса, што се показало код ситуације са Јужним током.

Сва политичка престојавања евро-атлантских снага у Србији указују да се, са аспекта Брисела, политичка мисија Ивице Дачића приближава крају и да се овај интересија прерачунао када је веровао да ће му обављање најпрљавијег дела посла око предаје Космета, дати у Бриселу довољан политички кредит да Бајатовића усмери на Исток, а Ружића на Запад. То се код њих не прашта. Како ће се то одразити на његову личну и политичку судбину остаје да се види, али сигурно је да ће му на планираним изборима требати јако, јако, добар резултат како би избегао претећи лош сценарио.

Наведеном политичком прегруписавању евроатлантских снага у Србији свакако треба додати и недавно враћање на српске просторе Владимира Бебе Поповића, који је 6.12.2013. и званично отворио канцеларије свог Института за јавну политику у Београду (5). Некадашњи секретар Бироа за комуникације у влади Зорана Ђинђића, кога је бивши српски премијер отпустио због умешаности у бројне афере везане за нелегална прислушкивања и медијске манипулације (6), одавно је у служби евроатлантизма, а слови за великог мајстора тзв. „прљавих кампања“ које се одликују великом агресивношћу и бескупулотношћу. Његово ангажовање у Београду, прво после злогласне акције „Сабља“, свакако није случајно и добар је показатељ да евроатлантисти неће бирати средства да остваре своје интересе.

У ишчекивању избора

Евидентно је, а вероватно и нормално, да су геостратешког значаја Јужног тока далеко свеснији бриселски идеолози него српски грађани. Међутим, након неуспеха свих покушаја Зоране Михајловић да Јужни ток заустави на границама Србије, а мора се признати да јој није недостајало ни упорности ни

(Крај на стр. 26/2)

МЕДИЈСКИ ЛИНЧ СРБИЈЕ

Чему се може надати Вучићева заробљена држава са медијима у улози лисица, а не прозора

... Осумњичени за убиство Ђурувије су, претпостављам, ухапшени са четкицом за зубе у џепу јер су све знали и чекали, читајући српске новине, у којима су им се данима пре вртеле слике. Најпре су се појавили велики наслови који су говорили о томе како постоје нови докази који воде до Славкових убица, и да ће ствар коначно бити решена. Који докази? У тексту испод громопуцателног наслова писало је да се ради о изјави једне жене, у то време запослене у ДБ, која је још 2001. сведочила о томе да је Ђурувијин стан тајна полиција прислушкивала и после његовог убиства. Како би то могао да буде доказ? Није наведено, наслови и лидови већ су довољно сугерисали. Они су били доказ.

Потом је специјални тужилац Миљко Радисављевић, човек који годинама седи на том месту где се до сад није примакао разрешењу убиства Ђурувије, објавио имена четворице осумњичених припадника тајне полиције (Марковић, Радоњић, Курак, Ромић). Наравно, каснио је данима за новинама, које су, чини се, не само пре њега имале информације о истрази већ имају и информације о суђењу, кривици и казни. Рекао је да је сумњу и истрагу базирао на изјави Милорада Улемека Легије, човека који због бројних убистава безмало деценију седи у затвору.

Већина медија, наравно, није говорила о осумњиченима, него о убицама. За веровати је, ако свет око нас није сасвим пропао, да је Радисављевић од Улемека добио и нешто више од изјаве. Медији су, међутим, Улемеку веровали на реч. Истом оном Улемеку, који се пре неколико година појавио ниоткуда причајући морске приче о свом скривању и Ђинђићевом убиству, које су тада медији исмејали, тврдећи да се Улемеку не може веровати. Највише су му веровали они који су му 2004/5. веровали најмање, утолико више што су више помињали Миру Марковић као наручиоца убиства, коју он, изгледа, није ни поменуо. Приче о четворици осумњичених убрзо је заменила морална паника српских медија, који су захтевали да се има проширити истрага и на Миру Марковић као наручиоца Славкове смрти. Један уредник, доскоро главни уредник најугледнијих новина и човек коме се у том свету верује, чак је рекао да он Марковићеву види као наручиоца убиства јер се са Славком разишла у тешком сукобу.

ИЗ УЦБЕНИКА И ИЗ МАГБЕТА Онај ко ове редове буде читао са зрном добре намере и пола зрна логичког закључивања разумеће да ово није одбрана невиности Мире Марковић, онај ко не буде имао ни толико неопходних читалачких реквизита нека чита како је навикао. Елем, можда су она и њен муж заиста наредили Ђурувијину смрт, имали су мотив. Да ли је то, међутим, довољно да им на насловним странама буде пресуђено? Или, **ако су имали мотив због сукоба са Ђурувијом, да ли су се са још неким ружно растали, рецимо са Човићем, и како то да је Човић данас жив. Или, да ли је још неко могао да има мотив за Славка? Рецимо онај ко је тих**

дана ратовао против Србије. Акције у непријатељској позадини старо су ратно средство унутрашње дестабилизације непријатеља, где се не тако ретко убијају противници режима да би се пољуљало поверење грађана у режим. И даље не тврдим, али реч је о мотиву из уцбеника, ако је већ мотив Марковићеве из Магбета.

Како ништа не тврдим, већ питам, да наставимо даље. Да је, рецимо, Легија испричао како је Ђурувију убио НАТО, да ли би Радисављевић захтевао саслушање Веслија Кларка, да ли би српски медији са мање убилачког сладострашћа смели да ставе наслов да је убиство, рецимо, наручила Медлин Олбрајт? Да се не лажемо, знамо да не би. Да, али, рећи ће противници оваквог размишљања, већ се показало да су већину „великих“ убистава (Стамболић, Ђиђић, Драшковић два пута (у покушају) извршили припадници ДБ, зашто би са Ђурувијом било другачије. То је сасвим могуће, чак врло вероватно. Можемо ли, међутим, да будемо сасвим сигурни да је то контролисао Милошевић? **Није ли мало пре тог убиства отпустио шефа тајне полиције оптужујући га да је амерички човек и није ли се та ствар током суђења у Хагу Јовици Станишићу показала као нешто што се баш и не граничи са Милошевићевом паранојом?** Наравно, ствари се не смеју посматрати црно-бело: Станишић је дефинитивно са Ленглијем имао боље везе него што је то уобичајено за човека на његовом положају, посебно у оно време, Милошевић је то дефинитивно знао и није му сметало све док је сам био амерички адут за постизање мира у Босни. Када је отворено Косово, када Милошевића више није било у америчким плановима, оно што је била Станишићева предност постало је непремостива препрека. Дакле, питање је: смемо ли да тврдимо да је Милошевић контролисао тајну полицију? Ако се закунемо да смемо, онда смо дужни још један одговор: **како то да је екипа из ДБ наставила да убија и после одласка Марковића и Милошевића у затвор, кад су, заједно са Земунцима, почистили сву конкуренцију у подземљу и напосе убили Зорана Ђинђића.** Сасвим јасно: имамо индиције да су Милошевићи наручили убиство, али **имамо једнако јаке индиције и да је то учинио неко други.** Јасне доказе, међутим, немамо ни за кога.

Ако се сложимо да српски медији са толико страсти којом су помињали Миру Марковић не би помињали Медлин Олбрајт, да ли онда њихову страст треба тумачити жељом да се пронађу Славкове убице или политичким резонем? Одговор је јасан.

ДУВАЊЕ У ЛОПТУ НАСИЉА Хајде још да видимо зашто је тај политички резон опасан? Ако су Милошевић и Марковићева наручили Ђурувијино убиство од ДБ, тада је Србија 1999. године била терористичка држава. Са тим сазнањем НАТО не може бити амнестиран за агресију на Србију, али чињеница да је тукао терористичку државу није

Медијски линч...

безвезан олакшавајући аргумент. Питање је крупно, због чега захтева много опреза при закључивању, макар оно било и политичко. Утолико више што тај тренд делегитимизације државе тероризмом није нов ни случајан. На овом месту вреди подсетити на можда највећу мрљу и срамоту у низу мрља и срамота српског правосуђа. Наиме, **ако се присетимо пресуде из маја 2006. године Улемеку и његовој екипи из Црвених беретки за убиство Ивана Стамболића, у њеном образложењу је као наручилац убиства био наведен Милошевић, а да притом у правном смислу није био ни осумњичен ни оптужен, нити је његова кривица била предмет суђења.** Ниједан медиј није тада писао о томе као о правном скандалу, а данас су сви у чуду како то да би нам правосуђе било боље да у њему суди десет кадија, него овакво вишеструко реформисано.

Кад год се учини да не могу ниже, српски медији успеју да изненаде, ширећи границу српске клоаке, све док се док се она по величини потпуно не изједначи са Србијом. **Зна ли Вучић, који многе од њих данас храни тим садржајима, да ће се већ сутра, кад не буде јак као данас, исти ти Курири и Родићи односити и према њему као данас према Мири Марковић, и да ће те бастарде свега пристојног и разумног садржајима хранити највеће данашње Вучићеве улицице?** Зна ли да су Марковићева и Милошевић, суочавајући се са НАТО, имали више шанси да преваре судбину него он данас, загрљен с њима и окружен улицицама које је наследио од свог претходника, који је, колико год глуп и безнадан, такође имао више шанси да превари судбину?

Наравно, **ове медијске оргије** – колико год биле рушилачке, колико год дувале ону лопту насиља која је за последње две деценије итекако знала да пукне – **носе са собом и једно важно наравоученије.** Они ће овакви трајати **све док овдашњи доносиоци одлука подстичу и толеришу да медији знају и пресуђују о томе ко је наручивао убиства по Србији, лоцирајући тог на страни политичких противника западних сила, и док истовремено решења која не иду наруку њиховој земљи, већ њеним противницима, off record правдају речима да то морају да раде јер неће да заврше „као Ђинђић“.** Све док, **речју, Србија буде заробљена држава** и док њени медији буду имали улогу лисица, а не прозора, макар затворског, оног са решеткама.

Зато је **медијска пресуда „Славковим убицама“** – и ако је тачна, још више ако није – **у функцији спасавања једног наказног политичког поретка, а не истине.** Ако постоји нешто утешно у свему томе, **Вучић цео тај поредак, брже него ико пре њега, троши и вуче заједно са собом према сливнику, забрављајући да је за друго растао и био прављен, и да је Србија у њега инвестирала своје последње ресурсе поверења, сувише да би још једном била разочарана.** Уместо тога, **његова Србија, уместо у стварности, ма како туробној, живи у највећој медијској клоаки која је икад постојала, забрављајући да медији са Србима могу све, једино не могу да их нахране.**

Нови Стандард, 18.1.2014. **ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ**
(Подвукла – Искра)

Сенке евроатлантског... (са стр. 24)

идеја, грађанима ове, од уступака и понижења, уморне земље постало је јасно да братска, словенска и православна Русија није ни тако далека, ни тако незаинтересована за ове просторе како су им годинама предочавали бриселски плаћеници. Лаж је начета и на њој се неће моћи седети још дуго, посебно након дешавања у Украјини, чије је руководство простом рачуницом дошло до тога да одбаци непристојну понуду Брисела.

Путинова Русија је у свом наступу јасна и конкретна, а просечан човек у Србији добро зна да се чак и у време санкција боље храни, лепше облачи и организованије лечи, него после тринаест година евроатлантизма у Србији. И те чињенице постајаће свеснији свакога дана, сада када га је додирнула алтернатива у виду Јужног тока.

Отуда је реакција евроатлантских плаћеника (јер буквално сви они раде за новац иако тако воле да причају приче о европским идејама и вредностима), и њихових налогодаваца у виду пуне мобилизације и повезивања на свим нивоима, највећем од 2000-те, последица свести да им ситуација клизи из руку и да, на неминовним ванредним изборима, морају заиграти на све или ништа.

То, на све или ништа, буквално значи да мета њиховог деловања неће бити само друге политичке опције, већ буквално читав народ који ће бити изложен свим видовима политичких и психолошких манипулација, претњи и притисака. Ако они добију већину, какву прижељкују, над Србијом ће се опасно надвити сенка евроатлантског тоталитаризма, коју већ наслућујемо у иступима Александра Вучића.

Али, верујем да неће! Са Русијом иза себе Србија је превазилазила и тежа искушења, и веће недаће. А квислинга је увек било и биће...

Фонд стратешке културе **Драган МИЛАШИНОВИЋ**
15.1.2014

(1) – Тависток Институт за међуљудске односе – главна глобалистичка установа за проучавање и праћење практичне примене специјалних психолошких операција у глобалистичким процесима, која кроз мрежу својих установа у свету утире пут новом светском поретку.

(2) – Википедиа - <http://sr.wikipedia.org/sr/>

(3) Срђан Ного – „Трилатерална комисија у Србији ...“ <http://srb.fondsk.ru/news/2013/08/07/trilateralna-komisiia-u-srbiii-slika-iedne-mrezhe-agenata-zapadnog-uticaia-1-deo.html>(4) – ЕБРД – Европска банка за обнову и развој формирана 1991 године са седиштем у Лондону, наводно са намером да олакшава транзиције седам централно-планских привреда бивших социјалистичких република на тржишну привреду.

<http://www.blic.rs/Vesti/Politika/339410/Zorana-Mihajlovic-guverner-Srbije-u-EBRD>

(5) Мондо 06.12.2013

<http://mondo.rs/a640605/Info/Srbija/Beba-Popovic-Institut-nikad-nece-biti-stranka.html>

(6) <http://iwpr.net/sr/report-news/srbija-djindjic-se-odri-ce-bebinih-usluga>

Чека ново доба и новог човека...

ПРОМЕТЕЈ

Једног дана весели Бог, пијући нектар и амброзију, сети се охолога Прометеја. Давно је то било кад су га оковали за литице Кавказа, тако давно да је чак и гвожђе морало све рђом да попане.

...Откако је остао без посла и без икаквог занимања (изуевши размишљање, коме је, нарочито у последње време, много часова поклањао) био је Зевс веома добре воље.

Није имао више препирки са својом плавооком кћери због смртних. Његов незаконити син Аполо понашао се сада веома коректно; жена га је остављала у миру, јер људи, предмет препирки, престали су за богове да постоје; Посејдон, ђудљиви бог, није му више пркосио откако се преселио стално на Олимп; јогуница Хад, који је такође заменио своје боравиште у тартарској тами са јасношћу која влада у престоници богова, и сви други, уопште, сви су се понашали лепо и како доликује вишим бићима. Тим што се престао бавити судбином смртних, отпале су Великом Оцу оне многе дужности којима је пре био оптерећен, те је тако све време проводио у посматрању и у невиним гозбама са старим друштвом.

Предлог да се обиђе Прометеј сви су примили са особитим допадањем. Занимало их је шта може да мисли тај сујетни Гејин син, он, који већ толике године и векове борави у потпуној самоћи, одстрањен од сваког живог створа...

Хтели су знати да ли се променио после страшног понижења које је доживео, после свега онога што је морао поднети: сам, прикован за литицу, принуђен да немоћно, ужаснутим очима гледа утробу где се стално крвави и растрзава.

Одмах и једногласно би решено да га откују и ослободе, а Асклепије је већ спремио све што је требало да се заробљеник потпуно залечи и исцели.

Једна лепа, млада нимфа, која је много слушала о Прометејевој неустрашивости, била је испуњена дивљењем наспрам њега, дивила се енергији, смелости и чврстости (јер оне су одавно напустиле небо, уступајући место благој хармонији и безоблачном, вечитом задовољству). Цела јој се дружина весело ругала, а насмејани Зевс се решио да учини једно разонођење себи и својима и да приреди скоре сватове каквих одавно није било на небу.

Путовали су небесним колесницама полако да би могли осетити све лепоте и дражи ваздушног путовања, које је од дивног утицаја на нерве. Парови су били врло чудновати и сасвим неразумљиви непосвећеном оку, што се на небу и оно мало митологије и хронологије, која је некад, мање-више поштована била, сасвим заборавило.

СТИГОШЕ. Поглади Зевс своју лепу, проседу браду и приђе Прометеју, који је прилично равнодушно посматрао цео приказ.

Очекивање. Пригушен жагор и смех. (Само је она нимфа бољиво гледала на мученика и није хтела да се осврће на заједљива пецкања и подсмешљиве речи које су јој добаћиване са свих страна).

Зевс је говорио полагаано и лепо. Беседништво се нарочито, још од старина, неговало на Олимпу.

Остави твоје будалаштине неостварљиве и мисли несхватљиве, смешне и непојмљиве за биће разумом обдарено. Отковаћемо те, излечити, па хајде с нама на Олимп, на гозбу и на задовољства.

Прометеј говораше: **Циљ имам и тежњу. Задовољства ми не требају сад. Она ће доћи и чекам их, али је другачија природа њихова од оних које ми ти нудиш.**

Пуним грлом мораде да се насмеје Зевс: *И ти се надаш да ће се једног дана испунити сан твој Безумниче безумни! Веруј ми, ти гретиш, и не знаш колико гретиш.*

Рече Прометеј: **чекам са тврдом надом, и непоколебљив сам у њој. Знам да мора доћи тај дан, и чекам њега.**

Рече Зевс: *И ти још остајеш при томе да ће људи оставити све оне заблуде којима је пун малени живот њихов да ће отрести са себе злобу и глупост и завист и безумље и свирепи бес ког су пуни! Ти верујеш у светле дане човечанства! Ти верујеш у људе! Па зар не видиш крвави пир који приређују свакодневно, не видиш дивљаштво у сваком покрету, нетрпљивости пуном и мржње, сталних пратилаца тог племена осуђеног да вечито борави у тами коју само ствара... И у те људе верујеш!*

Мрачно говораше Прометеј: **Ти видиш људе мајушне, са малим, мајушним страстима, са срцима пуним заблуда и злобе, али ће доћи време кад ће бити угушене мржње и сатрвене заблуде, настати светло доба опште среће, када дође ново крвко поколење, кад небо понова оживи на земљи само још у већем сјају и јачем блеску, кад земљом владала буде истина, правда и љубав. Ја чекам то сјајно доба, то само хоћу да видим и видећу. Ја не жалим муке и патње, само да доживим то велико и светло време људи-богова. То ће бити мој и мога тријумфа дан, и знаћу тада ја да нисам узаман живот свој – жртвовано синовима земље.**

Догод је људи, говораше Зевс, *биће и заблуда и злочина и мржње и злобе. И свирепи крвожедни њихов бес никад угушен не може бити. А ти се остави маштања и ваздушних кула, ходи с нама. Не губи време, које можеш у радости да проведеш, не губи га у залудном чекању онога што неће и не може бити. Остави се људи и маштања и ходи с нама...*

...Али Прометеј ћуташе, загледио у будућност.

Станислав Винавер

Рат партизана и четника и даље траје

Србија је данас окупирана земља, економски, друштвено и културно разорена; земља у којој нема последица, у којој не постоји награда за врлину, нити казна за порок, каже Радослав – Рале Миленковић у интервјуу за „Блиц” поводом серије „Равна гора”, у којој игра Станоја Тарлаћа.

Који је значај ове серије и шта ће она евентуално променити?

– „Равна гора” је покушај да се на белинама између редова историјске грађе исприча прича о људској патњи проузрокованој поделама и грађанским ратом до којег су поделе довеле. У том смислу верујем да ће бити незадовољних у оба табора који још ратују и нападају једни друге... Желео бих да ова серија умири страсти и помири или бар примири завађене стране, да им охлади главе и отвори простор за дијалог којем смо тако мало вични. Не мислим да иједан злочин треба да буде некажњен или прећутан, али можда је ова серија прилика да се о историји проговори историјски и о људима људски са искреном жељом да, разумевајући људе, боље разумемо историју. И обрнуто.

Какав је Станоје?

– Он је једно, како би Радош Бајић рекао, човечиште – специфичан и у исто време типичан антихерој карактеристичан за српско село. Отац је троје деце, завађен с болесним братом, коме је у подели очевине узео бољу земљу. Штитећи своју породицу и своју њиву, суочен са окупацијом, хапшен па пуштен, доживеће катарзу и својом ће судбином изоштрили све људске недоумице у вези с поделама и деобама.

Како ви гледате на Други светски рат и тај период наше историје?

– По том сам питању врло субјективан. О Другом светском рату своје сам виђење засновао још као дечак, пре поласка у школу; о рату сам слушао мало од оца, а много више од мајке, којој су 1942. као седмогодишњој девојчици, оца и браћу, стричеве и бројне рођаке, на Козари, побиле усташе. А моја баба и сва ситна деца из тог поткозарског села само су игром случаја или вољом божијом закаснила на прозивку у оближњи Јасеновац. Гробови мога деде, мојих ујака, до којих се једва може доћи кроз честар и шикару на рубу села Котурови, моја баба Стоја увек у црнини... то је за мене Други светски рат.

Како видите Србију данас?

– Србија је данас уназађена, непросвећена, оронула, заморена, измрцварена, неосвешћена, завађена и завадом заслепљена и заглупљена, те се стиче утисак да смо примитивна средина. Србија је земља бестидних незналица које су искористиле околности окупације и прогласиле се за стручњаке у вођењу државних послова, а заправо својим незнањем од Србије чине друштво срамоте и ниткова. Застрашујуће безнадежна земља. А кад склопљених очију савладам страх од будућности која чека моју децу, ипак натерам себе да поверујем да нас чека дан када ћемо у Србији, упркос свему, почети да учимо и да радимо, дан када ће наша деца бити слободна од произвољно склепане и делиријумски образложене стварности. (Блиц, 15.12.2013.)

Симонида Милојковић

Остоја Симетић:

Приказ књиге Предрага Поповића „Истина о Вучићу”

Иако Нову годину не славим дуже од деценије, овог 31. децембра, један пријатељ ме је пријатно изненадио поклоном. Била је то књига „Истина о Вучићу”. О аутору, Предрагу Поповићу, нисам знао ништа, али наслов је био више него инспиративан.

Истина о актуелном диктатору, писана је публицистички, без претензија на судску доказивост, али довољно питко да се штиво од својих двестотињак страница чита у даху, откривајући читаоцу појединости из односа писца и главног јунака, које дочаравају карактерну подлост, одсуство емпатије, склоност безочном лагању, освети, удвориштву и насиљу тиранина Вучића. Кроз књигу дефилирају и други виђени напредњачки кадрови, људски још ниже позиционирани од свог вође, те новинари, тајкуни, политичари из других партија и остали полусвет који својим поступцима печати стварност у којој бауљамо протекле две деценије.

Најважније, што нам Истина доноси, јесте потпуни приказ моралне наказности Александра Вучића, у свим слојевима његове сплеткарошке душе и злобног, срачунатог ума. Лажљивац! Ако би се поставио задатак да се самозвани први потпредседник речју опише, ово би била реч. Бахат и насилан, подмукао и неискрен, човек који се не стиди ничега, у стању да шени пред јачима и да се сурово свети немоћнима, идеологију, политику и државу схвата само као средства за долазак до моћи, утицаја и богатства. Власт га опија. Спреман је на све. Ради иза леђа најближим сарадницима. Чини се да је и породични живот, у случају овог психопате, режија и оруђе за креирање имиџа о себи као о скрушеном аскети, жељном само бољитка за Србију и њен народ.

Наставља да лаже и када је то очигледно, чини моралне неподопштине ако су му у интересу по систему актера преваре из Нушићевог Покојника. Једно су хришћански закони, а друго је живот. Обмањује, искоришћава, опањкава и продаје људе. На смрти радикала Ранка Панића, кога су на смрт пребили досови полицајци, гради своју популарност и имиџ борца против неправде, а у обећану посету истом том Панићу који лежи у болници између смрти и живота, не одлази, јер губи у партији шаха. Ради за тајкуне које отворено пљује у медијима, прима налоге од Ђиласа и Дачића док је у опозицији да би извукао личну корист, али смишља освету којом ће се насладити кад куцне час.

Шири опис личности и (не)дела Пешелјевог, некада потрча, а касније егзекутора, од овог крокија, читалац може и треба да пронађе у књизи „Истина о Вучићу”...

3.1.2014

Српски културни клуб

ДРАГОМИР БРАЈКОВИЋ БОГОТРАЖИТЕЉИ

Књига Драгомира Брајковића, Боготражитељи, (1) интересантна је по много чему. Прво, наслов је необичан, ретка кованица у српском језику. Друго, поднаслов „Избор из српске поезије надахнуте Хришћанством”. Треће, несвакидашња тема. Четврто, антолог-ијска вредност. И још по чему. Драгомир Брајковић био је један од водећих песника нашег времена и као такав имао слух за садржај ових песама. Лепо уређена на 455 страница, антологија почиње са Светим Савом (1175 – 1235) и завршава се са Драганом Хамовићем (1975–). Уствари, завршава се песмом Јована Дучића „Тајна”, што веома приличи збирци, јер је песницима увек била тајна у тражењу Бога.

Три ванредне песме Светог Саве указују пут каснијим песницима у раним годинама Србије. И за време ропства под Турцима они су певали у славу Бога, овде у тринаест песама, а било их је много више. По васкрсу Србије у деветнаестом веку они су наставили да величају Господа; народни певачи представљени су у овој антологији са двадесет пет песама. И пре Његоша они су славили православну веру. Са њим та тражња обликовала се у најбољим делима српске књижевности. То су наставили, мада умереније, најбољи песници с почетка двадесетог века, Алекса Шантић, Јован Дучић, Милан Ракић. Владислав Петковић Дис, Николај Велимировић, Иво Андрић, чак и Момчило Настасијевић, који је тражио Бога модерном и тајанственом лириком.

У нашем добу тражили су Бога велики песници, Васко Попа, Миодраг Павловић и многи други, свако на свој начин. Чак и под комунизмом – можда и због њега – велики број песника обраћа се Богу. Има и неколико песника у расејању. Највећи број заступљених песника је из последњег пола века; немогуће је набрајати чак и одличне песнике међу њима.

У овим песмама читалац или слушалац добија увид не само у лични однос песника према Богу, историју, карактер и душу Срба. Како каже Брајковић у исцрпном уводном чланку, Срби су од старине били богобојажљив и боготражитељан народ. У поезији су, и кад је казана, са усана појединца, из главе целог народа, најкрупније истине: „Српски су песници у неколико векова хришћанства подизали нетрулежан и непропадљив храм, дизали су сунчане лествице и лестве Јаковове, силином својег језика и заносом духа славили име

Господње и његово свеприсуство. То се певање слива у литургију, овог света али и онога... Песници су по својој природи боготражитељи. Делање човеково је чежња за безграничношћу, али и за опонашање Творца.”(23)

Песници се Њему обраћају понајвише директно, као одговор на личне дилеме, али и из општег угла, тражећи свеопште истине. То обраћање покрива период народног примања хришћанска али и све друге периоде, нарочито у периодима кризе и опасности. Честа су и обраћања кад другог излаза није било, као у ратовима и моментима потопских размера не-слободе, под Турцима, Немцима и комунизмом. Такође и обраћања светим лаврама, од Дечана и Грачанице до данас. Тако се нит хришћанства провлачи безмало од почетка српске историје.

Песници су заступљени најчешће са једном песмом. Од песника са више песама је Јован Дучић са десет, Гаврил Стефановић Венцловић са седам, Миодраг Павловић и Рајко Петров Ного са по шест. Са по пет песама заступљени су Јован Јовановић Змај, Десанка Максимовић, Момчило Настасијевић, Васко Попа, Љубомир Симовић и Матија Бећковић. Понеке од ових песама (одломци из Његошевог „Горског вијенца” и „Луче микрозме, недовршене песме Владислава Петковића Диса, Николаја Велимировића, те истинско „Ходочашће Светоме Сави” Љубомира Симовића) су на неколико страница.

Од наших другова заступљени су са по једном песмом Сава Јанковић, Матеја Матејић и Васа Михаиловић. Право је сваког приређивача да изабера по својој вољи, али ипак необично је да је Матеја Матејић представљен само једном песмом, мада је написао целу књигу о Хиландару. Без обзира на то, вредност избора огледа се најбоље у самом броју изабраних песника боготражитеља.

Антологију Боготражитељи препоручујемо свим читаоцима, религиозним и агностицима.

Васа Михаиловић

1 Драгомир Брајковић. *Боготражитељи*. Избор из српске поезије надахнуте Хришћанством (Београд: Београдска књига, 2001), 455 стр. Бројеви страница цитата из ове књиге назначени су у тексту.

ЧАСОПИС ЉУДИ ГОВОРЕ

Људи говоре је једини српски књижевни часопис у Канади, Сједињеним Америчким Државама, можда и на свету у расејању. Главни уредник, Радомир Батуран, окупио је око себе неколико књижевних посленика који већ шест година објављују дела на свом језику – поезију, прозу, чланке о култури и тако даље. У августу 2013. године изашао је двоброј 99/20, веома лепо опремљен као ретко који књижевни часопис у земљи. Намена часописа је да пружи прилику писцима у расејању, као и у Србији. Обавезно се штампа ћирилицом, чиме служи тој угроженој азбуци. У високом књижевном квалитету и дивној опреми часопису се може мало шта замерити.

Сумарно говорећи, у овом двоброју налазе се песме Ивана Негришорца, Ђорђа Нешића, Николе Александра Марића, Снежане С. Башчаревић и Ане Арсић Живић. У прози пишу Небојша Радић, Владимир Конечни, Славен Радовановић и Бранко Бубало, а књижевну критику Светомир Рајковић, Александар Марић и Давор Миличевић. Махом су то и млађи писци.

Часопис такође пише и о позоришту и филму. Значајне су и репродукције уметничких слика у боји Љиљане Оташевић. Постоји и засебан одељак о „онима који долазе“, чиме се представљају млађи писци. Затим постоје и чланци о историјским и друштвеним темама као што је есеј Владимира Умељића о немачкој ревизији историје Балкана на почетку 20. и крају 21. века, у коме аутор недвосмислено побија тезе да се Србима није десио геноцид у Другом светском рату.

На крају је календар културних догађаја и списак пријатеља часописа. Квалитет и разноврсност су прве класе, стављајућ га у ред најбољих српских књижевних часописа. Ваља поменути и повећи одељак превода и прилога на енглеском аутора Матије Бећковића, Душана Пувачића, Радомира Батурана и других.

Људи говоре служи на понос не само уредницима, сарадницима већ и српској књижевности уопште, поготово писаној ван матице. Као и многи часописи у свету, и овај пати новчано. Како каже уредник, овај часопис не помаже ниједна држава, ниједна партија, ниједан фонд, нико сем његових претплатника, љубитеља књижевности који помажу да се *Људи говоре* не угаси.

Васа Михаиловић

Хаику врт Васе Михаиловића

Збирка свежих хаику просипа се пред нама кроз најновију књигу Васе Михаиловића. Он је, између осталог, познат не само по својој прози и бројним преводима (укључиво са Дучићем и Његошем) него и кратким песмама. Због оних у прози, с правом га упоређују са Дучићем, а неки стручни читаоци и критичари управо у Васину корист.

Овде се ради о хаику, древној јапанској и кинеској поезији, коју с великим успехом пише целог свог списатељског века. Није никакво чудо. Он се одликује управо оним особинама које су неопходне за аутора поезије у прози и хаику, танке, и друге старе кратке поезије. Те особине су могле само да допринесу квалитету његове прозе, такође: изузетно оштро око за детаљ, увек вешто изнијансиран речник у складу с материјом коју обрађује, познавање и љубав за природу, а с њом и човека, психолошка и филозофска дубина, зрелост и мудрост, скромност и једноставност.

Природно, таква поезија и проза, високо квалитетна, занимљива и привлачна, увек је забавно и високо образовно штиво. При томе, његове књиге су одличан пријатељ у часовима усамљености и поклон онима које волимо.

Михаиловић увек уме да нас изненади. Ова књига је на енглеском језику. *Хаику Гарден* има пет поглавља: Природа мами, Четири годишња доба, Сећања, Стварни и нестварни свет, и Градска симфонија. Укупно око 160 хаику песама.

Из кратке биографије на крају, сазнајемо да је објавио 11 прозних књига, 4 збирке кратких прича, и две збирке хаику поезије, а уредио је бројне и разноврсне књиге из југословенске књижевности и славистике на академском пољу.

Васа Михаиловић је рођен у Прокупљу, у Србији, 1926, а од 1951. живи у Америци. Докторирао је на Берклију, Калифорнија и предавао славистику на Универзитету Северне Каролине у Чепел Хилу од 1961. Неке од његових књига су преведене или писане на енглеском, као и ова. Топло је препоручујемо читаоцима на оба континента и у свету.

Мирјана Н. Радованов Матарић

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

За покој душе моје драге другарице
Руже Радојичић, уз молитве Господу
да је прими у Његово Царство
Сека Ојдровић \$ 25

За покој душе наше драге Руже
Радојичић, дугогодишњег члана
удружења Јадран. Вечна јој памјат!
Чланови Јадрана \$ 50

Прилози Искри
Добринка Милетић £ 24
Д. Ђурђевић £ 5

Сећање о Божићу на нашег драгог
Живана Лазаревића
Суруга Драгица са породицом £ 10

За успомену и дуго сећање на моје
дивне родитеље, две сестре и брата
Александар Барбарез £ 50

За покој душе друга Жике Драгојло-
вића
Даница Павлица K\$ 50

Сећање на ратне другове добро-
вољце
Драгомир Пантелић E 20

Искра
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa ini-
cijalima ili punim imenom autora, ne predstav-
ljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskra” (običnom poš-
tom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim va-
lutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja
pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne
Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zem-
lje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim
valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poвереника за Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D.
Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI.
53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević
Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. —
ENGLJESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin
Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na
Iskra Periodical) — KANADA: Danica Pavlica,
10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor -
Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka
Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers
- Paris.

ДВЕРИ ПРЕКИНУЛЕ НИКОЛИЋЕВ ГОВОР У ЧАЧКУ

Негодовањем због незаслуженог добијања признања првог почасног грађанина града Чачка.

Више десетина полицајаца у цивилу окружили су одборничку групу Двери, обарали одборнике на под и одузимали пиштаљке и трубе, и после вишеминутих кошкања и инцидентна физички изнели свих 12 одборника из сале на очиглед преко 700 званица на свечаној седници. Председник Србије Томислав Николић ни на који начин није реаговао на интервенцију полиције и избацивање чија је свечана седница градске скупштине управо била у току.

Они за које је гласало 15% Чачана на прошлим локалним изборима избачени су из сале, а они који никакве везе са Чачком немају добијају признања града. Ово је најбоља слика режима Томислава Николића, Велимира Илића, Ивице Дачића и Александра Вучића: они би само да се сликају и емитују лаж на медијима, они би само да једни другима додељују ордење и признања.

Одборници Двери нису кршили јавни ред и мир, нису никога безбедносно угрожавали: они су само мирно стајали и исказали своје мишљење гласним негодовањем и звиждуцима на свечаној седници скупштине чији су одборници, као што је то чест случај у многим парла-ментима света... Томислав Николић уместо да одбије признање које ничим није заслужио – дозвољава себи да дође и постане први почасни грађанин Чачка иако за Чачак никад ништа није урадио.

Какав је то човек и где је граница његовог неморала? Томислав Николић ничим није заслужио да постане први почасни грађанин града чачка: ни по пореклу, ни по животном путу, ни по доприносу. Томислав Николић нема никаквих додирних тачака са Чачком. Томислав Николић је издао све своје идеале, прекршио сва своја предизборна обећања, укинуо Устав Србије, предао Косово и Метохију и сачувао кривце за изборну крађу од кривичног гоњења.

Ово је класична политичка одлука у страначком интересу Нове Србије и Велимира Илића, који овим жели да купи место и у следећој Влади Србије. Ако је Велимир Илић нешто дужан Томиславу Николићу – нека то плати из свог џепа или преко рачуна Нове Србије, а не преко леђа

+ Ружа Радојичић

Наша другарица Ружа (рођена Арсенијевић), супруга пок. друга Бобана Радојичића, умрла је у Милвоки, САД, 28. децембра 2013. Ружа се родила 27. јула 1928. У браку са Бобаном имали су 4 деце, а ови опет своје бројне породице, тако да су Ружу ожалили много унучади, друга родбина, те наши другови и дру-гарице. Опело у катедрали Св. Саве, а после сахрана на месном гробљу, обављени су 3. јануара 2013.

Наше искрено саучешће породици, а драгој Ружи слава, хвала и вечан помен у Царству Христовом!

С. П.

Информативна служба Покрета
Двери

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампа-ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

СТРУЧЊАЦИ ПРОТИВРЕЧЕ ВУЧИЋЕВИМ ИЗЈАВАМА О СТАЊУ СРПСКЕ ПРИВРЕДЕ

Изјаве првог потпредседника српске владе потпуно су опречна анализама експерата, који природом своје позиције припадају његовом проевропском табору. Стога је у тој џунгли контрадикторности једино извесно да дуг и кредит остају једина европска перспектива Србије.

Први потпредседник Владе Србије, Александар Вучић, изјавио је о Новој години да се Србија званичним растом привреде од 2,4 одсто у 2013. години сврстала међу водећих десет земаља Европе, додавши да ове планираним пројектима може да унапреди стање економије. Овом изјавом, Вучић је продубио провалију између глорификатора и песимиста. Јер, његова дијагноза српске економије знатно одудара чак и од економиста који би Србију радо видели у ЕУ.

Говорећи о новим пројектима који се ослањају на новац из Уједињених Арапских Емирата, Вучић каже да је Србија већ добила део новца који треба да утроши и да ће "стићи врло брзо неки други новац" за који треба да се донесе одлука како да се утроши. Вучић очекује да ће у 2014. бити већи број оних грађана Србије који ће наћи посао од оних који ће изгубити радна места.

Е сад... Изјаве потпредседника српске Владе су за унутрашњу, једнократну употребу. Ту су да статирају у улози хлеба, до почетка унутарстраначких изборних игара у СНС. Јер, водећи економисти, управо из табора у који Вучић тегли Србију, кажу супротно.

Владимир Глигоров скоро истог дана изјавио је да се Србија налази у веома озбиљној економској кризи, због чега актуелној влади прети опасност да изгуби власт. Индустијска производња у Србији је испод 50 одсто у односу на 1990. годину и чак је и испод нивоа који је био 1998. године, тврди Глигоров, који додаје да је то тежак проблем, јер Србија нема шта да производи и стога нема шта да извози, што значи да јој непрестанно расте спољни дуг, који с почетка 2014. године износи између 21 и 22 милијарде евра.

Новинар Димитрије Боаров, ветеран

табора у који је тек пре коју годину прешао Александар Вучић, каже да у Србији транзиција ни изблиза није завршена, с обзиром да се **40 до 50 одсто БДП-а продуцира под диригентском палицом државе**. Он каже и да има страх да се Србија не суочи ускоро са грчким сценариом. С друге стране, власти покушавају да створе илузију да смо некако прегурали најгоре и да сада следи напредак, казао је Боаров.

Допринос провалији између обећаног и стварног дао је и министар финансија, **Лазар Крстић**, изјавивши о Божићу, тачније на Бадњи дан, да би Србија, **водећи рачуна о одрживости јавног дуга, могла да се задужује јефтинијим кредитима него до сада** и указао да економска политика треба да се концентрише на неколико кључних индустријских грана које ће бити извозно оријентисане.

Коментаришући званичне статистичке податке, према којима је извоз Србије у 2013. повећан за четвртину и смањен је дефицит у спољнотрговинској размени, Крстић је указао да економска политика треба да буде у том смеру, да се одредимо за неколико кључних индустријских грана које ће бити извозно оријентисане.

У те велике системе, Крстић је убројао "Фијат" и "Ер Србију", око којих ће моћи да се развија пуно привредне активности са неким мањим фирмама које су кооперанти, оцењујући да ће само тако Србија успети да унапреди ситуацију и повећа запосленост.

Било би занимљиво чути независну експертизу, која би одговорила на питања на која већ годинама слушамо потпуно опречне одговоре који долазе из исте кухиње: стручног потенцијала српске привреде, имања или немања пројеката, реалног учешћа извоза Србије у пословима "Фијата", реалног квалитета аранжман са "Етихадом", али и тврдњи да Србија, за разлику од предизборних обећања, у ствари нема квалитетне стручњаке. Све ове дилеме и забринутости економиста, сведоче о Вучићевим селима српске економије.

Глас Русије, 10.1.2014.
(Подвукла – Искра)

Бранко Жујовић